

РОДОВО ИМЕННИЕ

Година II, Брой 43 (52)
23.X.-29.X.2006

ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА

НАЦИОНАЛЕН СЕДМИЧНИК • ИЗЛИЗА ВСЕКИ ПОНЕДЕЛНИК

цена 0.50 лв.

РОДОВО ИМЕННИЕ - къща с двор с площ от 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема (гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна), вк. лючвица домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните тя им осигурява чиста, прясна храна, жива вода и пълен с етери въздух. Носи им радост и здраве, запазва любовта в семействата и води до независимост от менажистите се социални и политически системи за поколения напред.
Възпитанието на децата в тази среда развива максимално заложените и дарованията им, за да израснат мислещи и способни на щастие човеци. С всяка изминала година Родовото имение увеличава своята парична стойност, ставайки безценно за децата и внуците.

ДВЕТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ

Екатерина ПЕЙЧЕВА

В началото на 90-те години на миналия век една книга, издадена в САЩ, предизвика сензация и спечели наградата от 500 000 \$ за най-оригинална концепция. Книгата е озаглавена "Ишмаел" и в нея авторът разказва за срещата си с едно необикновено същество на име Ишмаел. То му разказва за древните времена, когато на Земята са съществували два типа цивилизации, обозначени с наименованията "Taker" и "Leaver". Цивилизацията "Taker" се отнасят хищнически към Земята и природата, ограбват нейните богатства, експлоатират я, стремят се да я покорят и изменят. Цивилизацията тип "Leaver" се стремят да живеят в хармония с природата, ползват нейните блага с благодарност, съобразяват се с нейните енергийни цикли, познават космическите ритми и се отнасят с любов и уважение към съвършеното творение на Бога - Вселената, Земята и човека. Постепенно обаче цивилизацията "Taker", агресивни и стремящи се към завладяване, вземат връх над другите, като унищожават дори и спомена за тях. Но все пак цивилизацията "Leaver" не са загинали напълно - и до днес в кризисни моменти те пращат свои посланици, които да напомнят на човечеството, че върви по пагубен път и трябва да се опомни и да смени посоката, ако иска да оцелее. Тези посланици обикновено заплащат с живота си своята мисия, а човечеството все по-бързо се носи на колесницата на своето безбожно съзнание към пропастта.

Не е трудно да познаем в тази картина днешния свят, нашата цивилизация, бележеща началото си преди около 4000 год. Пр. Хр. /според Библията/ с един акт на насилие - убийството на Авел от брат му Каин. Авел, скотовъдецът, чиито дарове били угодни Богу, и Каин, земеделецът, основател на първите

градове и създател на занаятите, даровете на когото Бог отхвърля. Така в Библията е зашифрована победата на цивилизацията "Taker" над "Leaver" - победата на носителите на агресивното, експлоататорско, господарско отношение към природата над живеещите в хармония с Мирозданието хора.

Познаваме и някои от посланиците - Заратустра, създал учението за борбата на Светлината с Мрака, на Доброто със Злото, която ще завърши с победа на Светлината в деня на Страшния съд и последната битка; Исус Христос - донесъл посланието на любовта и идеята, че Бог не е строг управник, който дебне от небето и наказва съгрешилия човек с вечни мъчения в ада, измислени от садистично демонско въображение, а благ Баща на човеците, който ги обича и очаква като блудни синиве да се осъзнаят и да се завърнат при него, за да ги посрещне с огромна радост и бащинска обич и благословия.

На стр. 7

ЗЕМЯТА ЗОВЕ

ЙОРДАНКА ДЖЕЛЕПОВА

ПРЕКРАСНА НАША БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ,
ОБЕТОВАНА ОТ БОГ ЛИ СИ БИЛА?
ТА ПАК НАСОЧВАТ СВОЙТЕ ПИПАЛА
КЪМ ТЕБ ВРАЖДЕБНИ, ХИЩНИ ПЛЕМЕНА?

ТИ, БЪЛГАРИНО, ОПОМНИ СЕ!
ДОШЛО Е ВРЕМЕ ДА ГРАДИШ.
ОТ ДРЕМКАТА СИ СЪБУДИ СЕ,
ОТ ЗЛОТО ДА СЕ ЗАЩИТИШ.

НЕ СЕ ПРОДАВАЙ КАТО ЮДА!
НЕ ИЗКОПАВАЙ СВОЯ ГРОБ.
ЗА СРЕБЪРНИЦИ НЕ СИ СТРУВА
ДА ГИНЕ БЪЛГАРСКИЯТ РОД.

СЛАВЯНСКА КРЪВ В ТЕБ ТЕЧЕ.
ТРАКИЙСКИ ДУХ ТЕ ОБЛАДАВА,
А БЪЛГАРСКОТО В ТЕБ ЗОВЕ,
ЗЕМЯТА ДА НЕ СЕ ПРОДАВА.

ЗЕМЯТА СИ ДА СЪХРАНИШ
С ГРОБНИТЕ МОГИЛИ НА ПРЕДЦИТЕ.
ОТ ЛЕШОЯДИТЕ ДА ГИ СПАСИШ
И БАЩИННИТЕ НИВИ - ОТ КУПЦИТЕ.

ПРЕКРАСНА НАША БЪЛГАРСКА ЗЕМЯ,
ЗА ПОДЛЕЦИ ПАЗАРНА СТОКА СИ СЕГА,
НО СТОКА НИКОГА ТИ НЕ СИ БИЛА.
СМЪРТТА ЗА ТЕБ ЕДНИЧКА Е ЦЕНА!

Вече излезе седмата книга на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия" - "ДУХОВНОТО ЛЕЧЕНИЕ И БЪЛГАРИТЕ" - духовното изписване на българщината през погледа на инж. Васил Канисков, член - кореспондент на Международната академия по информатизация към ООН.

Може да поръчате книгата на телефони: 02/962 16 87, 088/869 33 59, както и на e-mail&rodimение@yahoo.com

ВАЖНО!

АБОНАМЕНТ 2007

Краен Срок - 15 декември

Ако искате да си гарантирате единствения специализиран седмичник за човека и природата, не отлагайте, направете го сега.

В каталогите на всички пощенски станции на страната "Родово имение" е под номер 618. Запомнете го и настоявайте пред служителите на РП, ако случайно още не са разбрали за раждането на нашето издание, да ви абонираат. Цените за абонатите са с намаление.

за 1 година - 52 броя - 24 лева
за 6 месеца - 12 лева
за 2 месеца - 4 лева и
за 1 месец - 2 лева

ЗВЕЗДИ ОТ ВСЕМИРА

Емилия БАХАРОВА

Саша Тодорова - поет и художник, ни учи как да отключим себе си. Звезди, луна и свещи... и още нещо недоизказано. Една затворена врата е друга, отворена някъде... Трудно е да уловиш на фокус човек като Саша.

Забързана, върви във времето и се опитва в стремето му да постави крак. Както казва в собствения си стих, дори в съня си бди и се опитва в стихове, мечти и багри сама себе си да сътвори.

„... коя съм искам да узная, откликвайки на всеки вик. Но как да бъда разпозната, щом друга съм във всеки миг!“

В какво се крие смисълът на живота? Кой не се е замислял над това. Трупайки опит, ние се променяме и си припомняме това, за което сме дошли на Земята. А то е - да одухотворяваме материята. Във всяка наша клетка е кодирано

цялото познание на Творението, така че съкровището е вътре в нас. А къде е ключът? Това е свободната ни воля. Тя е нашето висше право и отговорност. Каквото мислим, това сътворяваме. Всеки е това, което мисли... Така разсъждава Саша в един разговор със себе си. За да стигне до извода, че човек е бог в развитие..., че всеки от нас е уникална мярка за нещата и задачата ни е неуморно да търсим хармонията, да пресътворяваме себе си и света. Главната ни задача е да разпознаем образа на доброто в нас и да го превърнем в действие. За да полетим, трябва да стигнем до истината. Търсейки я, стигаме до тайната, че трябва да се самоотключим. Или казано по-простиичко - да намерим себе си. Това ще стане само след всеотдайни усилия, когато узреем, че трябва да надрастнем страховете, сигурността и удобството си, и водени единствено от любовта, да преоткрием другите и света.

Защото човекът е Вселена и е необятен като нея!

На стр. 5

Започна абонаментната кампания за 2007 г.

ISSN - 1312-7068

В каталога на РП
нашият номер е

Цените остават непроменени!

(Продължение
от миналия брой)

След много години експерименти сега даже научните експерти потвърждават правотата на моите изводи за това, че разпръскването на прясна слама по полето шест месеца преди посева е съвсем безопасно. Този факт преобръща всички предишни представи. Но очевидно ще мине много време, преди фермерите да започнат да възприемат идеята за използването на сламата по такъв начин.

Фермерите са работили в продължението на столетия, като са се старали да увеличат производството на компост. Министерството на селското стопанство използвало стимулиращи премии за поощряване на производството на компост и устроило ежегодни конкурсни изложби

Масанобу ФУКУОКА:

РЕВОЛЮЦИЯТА НА ЕДНА СЛАМКА

за компост. Фермерите вярвали в компоста като в божество, което покровителства почвата. Сега отново се развива движението за това да се прави повече компост, "по-добър компост", с дъждовни червеи и "компост стартер". Няма причини да се очаква лесното възприемане

на моето предложение, че не трябва да се приготвя компост и че **всичко, което вие трябва да направите - това е да разпръснете прясно нарязаната слама по полето.**

По пътя към Токио, гледайки през прозорците на бързия влак, аз видях преобръщането на японс-

/Въведение в натуралното земеделие/

ката селска местност. Виждах зимните полета, чийто облик напълно се е изменил за десет години, и чувствах неизразим гняв. Предишният пейзаж на акуратни полета със зелен ечемик, китайски млечен фий, цъфтяща рапица са изчезнали. Вместо това навсякъде са се натрупали оставени да се мокрят под дъжда немарливи купчини полуизгорена слама. Това, че тази слама е изхвърлена е доказателството за липсата на ред в съвременното земеделие. Пустотата на тези полета съответства на пустотата в душата на фермера. Това предизвиква съмнение в отговорността на държавните лидери и ясно свиде-

телства за липсата на мъдра селскостопанска политика.

Човек, който преди няколко години е говорил за "милосърдния край" на зимните зърнени култури, за тяхната смърт, "края на пътя", какво мисли сега, когато вижда пустите полета? Гледайки пустите зимни полета на Япония, аз повече не можех да мълча.

"С помощта на тази сламка сам ще започна революция!"

Юношите, които слушаха мълчаливо, сега силно се разсмяха: "Революцията на един човек! Дайте утре да вземем голям чувал ечемик, ориз и семена от детелина, да го метнем на рамелетете си като окунину-

шино-микото (легендарен японски бог на изцелението, който пътешествал с голям чувал на рамото, като разпръсквал от този чувал добрата съдба) и да разхвърляме семената по всички полета на Токайдо".

"Това не е революцията на един човек - засмях се аз, - това е революцията на една сламка!"

Излизайки от хижа-та на следобедното слънце, се спрях и погледнах дърветата на моята градина, натезали от узрелите плодове, и кокошките, които риеха в гъсталака плевели и детелина. След това започнах да се спускам към полето по познатия път.

(Край)

(Продължение
от миналия брой)

Между другото мен ме интересуваше още нещо: могло ли е да се роди в Анастасия чувство на любов заради това, че тя в старанието си да помогне на селската девойка, е извикала: "Аз те обичам, Владимир?" Защо простите думи, които ние поизнасяме, често без да влагаме в тях достатъчно достойно чувство, са въздействали на Анастасия, въпреки разликата във възрастта ни, въпреки разликата във възгледите и начина ни на живот?

Научно-популярната литература отговори не даваше. Тогава взех Библията. И ето го отговора. В самото начало на светото благовестие на Йоан се казва: "В началото бе словото и Словото беше у Бог, и Бог беше Словото..."

За кой ли път ме порази колко лаконични и точни са определенията в тази велика книга.

АНАСТАСИЯ

Според твърденията на Анастасия в текста на книгата са заложени съчетания от букви и комбинации от думи, които влияят благотворно на хората. Това влияние може да бъде усетено само по време на четенето, когато на слуха не въздействат звуци, които се издават от изкуствени уреди и механизми. Естествените звуци - пеенето на птиците, ромоленето на дъжда, шумоленето на листата на дърветата - помагат за положителното въздействие.

За мен всичко се изясни. Анастасия, непознаваща лукавството и измамата, не може да произнася думи просто така. Спомних си фразата й: "Аз сякаш забравих в този момент, че не мога да произнасям думи така просто, зад тях обезателно трябва да има чувства, осъзнатост или достоверност на природната информация".

О Боже!!! Как не й е провървяло. Защо е отправила тези думи към мен - вече не млад, със семейство, подложен на много от съблазните на нашия свят, пагубни и тъмни, както тя самата казваше? Със своята вътрешна чистота тя е достойна за нещо съвършено различно. Но кой може да я обикне с такъв необичаен начин на живот, настройка на ума и интелекта?

На пръв поглед тя изглежда обикновена, просто необикновено красива и привлекателна девойка, но после, при общуване, тя сякаш се превръща в

някакво същество, живеещо отвъд пределите на разума.

Възможно е такива усещания да са възникнали у мен, нямащия достатъчно знания и разбиране за същността на нашето битие. Други биха могли да я възприемат иначе.

Спомних си, че даже на прощаване у мен не възникна желание да я целуна или да я прегърна. Не ми е известно дали тя го е искала или не. А и какво въобще искаше тя? Спомнях си как разказваше за своите мечти. Колко странна е философията на нейната любов: да се организира общество на предприемачите, за да им се помогне. Да се напише книга с нейните съвети към хората. Да се пренесат хората през отрязъка от време на тъмните сили. И тя вярва! Убедена е че така и ще се случи. И мен си ме бива: дадох й дума, че ще опитам да организирам общество на предприемачите и книга да напиша. Сега

неговия механизъм, съзнанието ми не го възприемаше като реалност. Съдете сами, според нейните думи тя насочва своя лъч към човека, осветява го с невидима светлина, подарява му своите чувства, стремежите си към доброто и светлото.

- Не, не, ти само не

се е родило това необичайно чувство, което вие наричате Любов. То е ярко-ярко, даже малко горещо. То е толкова много и ми се иска да го подарявам.

- На кого, Анастасия?

- На теб и хората, на всички, които могат да го приемат. Искане ми се на всички да им е добре. Когато започнеш да правиш това, за което мечтаеш, аз ще доведат при тебе много от тези хора и вие заедно...

Спомняйки си всичко, аз си я представих и изведнъж разбрах, че няма да мога поне да не опитам да изпълня това, което тя искаше, иначе през целия ми оставаш живот ще ме мъчат съмнения и ще ми остане усещане за предателство спрямо мечтата на Анастасия, нека и да не е много реална, но така страстно желана от нея.

Взех за себе си това решение и корабът на прав ход потегли за Новосибирск.

Неговото разтоварване и демонтажа на изложбеното оборудване възложих на изпълнителния директор на моята фирма. Криволяво се обясних с жена си и заминах за Москва...

Заминах, за да въплътя в реалност или поне да се опитам да въплътя в реалността мечтата на Анастасия.

(Край)

тя навярно още повече ще се размечтае за това. Да беше измислила нещо по-просто, по-реално.

Някаква неясна жалост към Анастасия възникна в мен. Представих си как в своята гора тя ще чака и ще мечтае, че така и ще се случи най-вече. Добре би било, ако просто мечтае, просто чака. Но тя самата ще започне да предприема някакви опити и да насочва лъча на добротата си, да хаби колосалната енергия на душата си и да вярва в невъзможното. И макар да ми показва възможностите на своя лъч и се опита да ми обясни

мисли, че се намесвам в психиката, че насилвам душата и разума. Човек е свободен да взема или отхвърля. В такова количество, колкото може да помести в себе си от тези чувства, ако му харесват, ако са му близки на душата. Тогава той и външно по-светъл става, и вашите болести отстъпват от него, частично или напълно.

Така могат да правят моите дядо и прадедо и аз винаги съм можела да го правя - прадедо ме научи, когато играеше с мен в детството ми. Но сега моят лъч е много по-силен от техните, защото, казват те, в мен

Таблица с рецепти, приложение и действие на растителни средства

Наименование	Рецепта	Приложение			Действие
		Кога	Къде	Концентрация	
Вратига (<i>Thapsacus Vulgare</i>) чай, отвара	растението и цветът - 300 g / 10 l вода (прясно) 30 g / 10 l вода (изсушено) смесва се с чай от хвощ	през зимата ..... след цъфтежа през есента	върху растението ..... върху листата върху растението	неразредено ..... разредено 2 пъти разредено 1,5 пъти	срещу кърлежите по ягодите, листни оси, кърлежи по къпините срещу ръжда, мана срещу бактерии, пригор по домати
Ревен	листа 500 g / 3 l вода чай		върху растението	неразредено	срещу молеца по лука, срещу листната въшка по фасула
Домат	стебълца/листа - 2 шепа се скълцват добре и се оставят в 2 l вода да престоят 2 часа	през периода на летене на бялата зелева пеперуда - през всички дни	върху растението	неразредено	срещу бялата зелева пеперуда
Пелин (<i>Artemisia absinthum</i>) течен тор чай отвара	растение и цветове 300 g / 10 l вода (пресни) 30 g / 10 l вода (изсушени) евентуално се добавя 1% водно стъкло	през пролетта Юни / Юли през есента след резитба	върху растението върху растението върху растението	неразредено разредено 3 пъти разредено 2 пъти	срещу мравки, гъсеници, въшки, ръжда по касиса срещу листни въшки, ябълкова листозавивачка през периода на летене кърлеж по къпините
Лук, чесън листа от черен касис, киселец (смесени или поотделно) ферментирал течен тор	обелки / листа - около 500 g / 10 l вода (пресни) 200 g / 10 l вода (изсушени)	при необходимост	в почвата, земята под короната на дърветата	разредено 10 пъти	действа подсилващо, срещу гъбни заболявания например при ягодите и картофита
Стипча	40 g стипча се разтварят във вряща вода, разрежда се с 10 l вода	целогодишно при силно нападение	в почвата върху растението	неразредено	срещу охлюви срещу листни въшки и гъсеници
Калиев перманганат	3 g / 10 l вода	целогодишно	корени на саксийни растения, семена	неразредено	дезинфектиращ байц; възпрепятства развитието на гъбите
Глинена замазка	надробява се глина в чай от хвощ и папрат, добавя се малко кравешка тор, шепа каменно брашно и се разбърква добре до хомогенна течност, оставя се 24 часа, преди употреба се разбърква добре	през есента, още по-добре през пролетта	стъблото на дърветата и клоните	неразредено	лекува рани, образува здрава коричка; срещу рака по дърветата, повишава плодородието
Обезмаслено мляко суроватка за пръскане	1 l / 1 l вода; разбърква се	един път всяка седмица	върху растението	неразредено	срещу болести по домати - по листата и плодовете
Разтвор от сапун на каша	150-300 g сапун на каша / 10 l вода се разтваря в гореща вода 40 g сапун на каша се разбърква с 1/3 l петрол в гореща вода (до млечен цвят), добавя се 25 l студена вода, разбърква се добре 100-300 g сапун на каша , 0,5 l денатуриран спирт, 1 с.л. вар, 1 с.л. сол, 10 l вода, разбърква се добре	целогодишно преди формирането на плода при силно нападение	върху растението върху растението върху растението	неразредено неразредено неразредено	срещу листни въшки срещу листни въшки, щитососни въшки, кърлежи (червен паяк) срещу гъсеници
Калиев тиосулфат (<i>Нераг sulfuris</i>)	20-40 g / 10 l вода, евентуално сапун за по-добра аднезия - тогава само 20 g / 10 l	пръскане през зимата	върху растението	неразредено	срещу гъбни заболявания; да се внимава при чувствителни към сярата овощки! Да не се пръска при силно слънце!
Сернокисела глина	200 g сернокисела глина на прах се разтваря в 1 l вода; преди употреба с метла от пръчки да се разбърка в 9 l вода	при нападение	дърветата и храстите	неразредено	срещу щитососни въшки, мухи
Разтвор на Теобалд	5 kg 60% калиева сол се разтварят в 40 l вода, 10 kg гасена вар се разтварят в 40 l вода; 0,5-1 l водно стъкло се разтварят в 20 l вода; варното мляко се прибавя към калиевия разтвор през кърпа, след това се добавя и водното стъкло	в края на зимата до напъпването	върху дърветата	неразредено	срещу презимуващите ларви, насекоми, яйцата им; също и срещу лишеи и мъхове

ЗАЕДНО ДА СЪТВОРЯВАМЕ „РОДОВО ИМЕНИЕ“

Един вестник е истински народен, ако той отразява народните възжелания, и той е най-полезен, ако се сътворява от неговите читатели.

Това е виждането на редакционния колектив на „Родово имение“. В нашите рубрики ние призоваваме читателите за участие в тях.

Така в рубриката „Ехо от Седемте рилски езера“ ние подчертаваме: „Убедени сме, че ако участниците в Симпозиума /Седем рилски езера/ и в Паневритмията и други читатели на „Родово имение“ проявяват жив интерес към тази нова рубрика, то тя ще направи много за обогатяване на нашите знания и за единението ни като търсещи души и българи. Чакаме отзиви от Симпозиума и Паневритмията от тази и предишни години, както и идеи за най-доброто водене на самата рубрика.“

Още в нулевия брой на „Родово имение“ от 24 октомври 2005 г. българската тематика присъства със статията на РИ „Гласове от камъните“ и тя става водеща за вестника като родолюбие във всички възможни насоки.

„Родово имение“ вече печата новото проучване на Николай Кафтанджиев „Петър Димков в нова светлина“, като самият той бе привлечен в редколегиата на вестника като журналист, историк и деятел в областта на българското родолюбие.

Взе се и решение да се оформи и редовна рубрика по патриотизъм - „Българското родолюбие в миналото и днес“.

Сред подготвяните нови рубрики на „Родово имение“ са „България, нейните приятели и света“. Скоро България ще стане член на Европейския съюз. Кръгзорът на българина все повече се разширява не само чрез медиите и интернет, но и чрез преки контакти в страната и чужбина. В тази рубрика, която ще се постареем да водим и със съдействието на чуждестранните културни центрове, посолствата и някои международни организации, ние ще пишем за приятелите на България от целия свят в миналото, но и сега. Ще се постареем да осведомяваме читателите какви са нашите приятелски контакти с една или друга страна и какви са възможностите на съвременния българин да участва в тях.

Друга наша рубрика, която се надяваме да предизвика широк интерес, е „Преднаталното възпитание“. Още в древността се е знаело, че най-важният период за формиране на човешката личност не са първите 7 години след раждането, а времето от зачеването на детето до неговото раждане. Забравено, това знание бе отново възродено през последното двадесетилетие. Има национални и международни организации, които са се посветили на това знание. Има не само брошури, но и трудове по въпроса. Голямата част от читателите на „Родово имение“, като съдим от нашите рейтинги в страната, са жени между 20 и 45 години, т.е. във времето, когато младата жена става майка. Смятаме, че с тази рубрика ще им бъдем полезни и ще ускорим създаването на такъв център в страната. Ще създадем и рубрика: „Читателите ни пишат и ние отговаряме“.

Това са засега рубриците, които смятаме, че ще са интересни на читателите ни. Но държим да знаем как конкретно да ги водим, от самите читатели. И нещо още по-важно - очакваме от нашите читатели тяхното виждане как да бъде списван вестника, предложенията и за други рубрики, и за всичко, което те считат за важно да бъде поместено във него.

И така, скъпи читатели на „Родово имение“, очакваме вашите писмени предложения и обаждания на телефоните ни.

Нека заедно го сътворяваме, защото той е ваш!

От Редакционната колегия

МЯСТОТО НА РОДОВИТЕ ИМЕННИЯ В СЪВЪРШЕНОТО ОБЩЕСТВО

/Мисли по повод една година „Родово имение“/

Николай КАФТАНДЖИЕВ

ГИБЕЛНИЯТ ХАОС

Капитализмът е водещата икономическа система в света. При него сега фактите са недвусмислени: хората стават в своето малцинство все по-богати, а другите /зашеметяващото по брой болшинство/ - все по-бедни. Съществуващите важни проблеми са свързани с общественото неравенство, правото на свобода, на труд и екологичното равновесие. Те не само не се решават, но все повече се задълбочават. Съществуващата на нашата планета екологична система постоянно се руши и тя, загивайки, ще унищожи със себе си и своите гробокопатели, и тяхното потомство. Следователно се поставя вече ребром въпросът пред човечеството за коренна промяна на водещия обществен строй или за нашето загиване.

РОДОВИТЕ ИМЕННИЯ ПО ИДЕЯ НА АНАСТАСИЯ

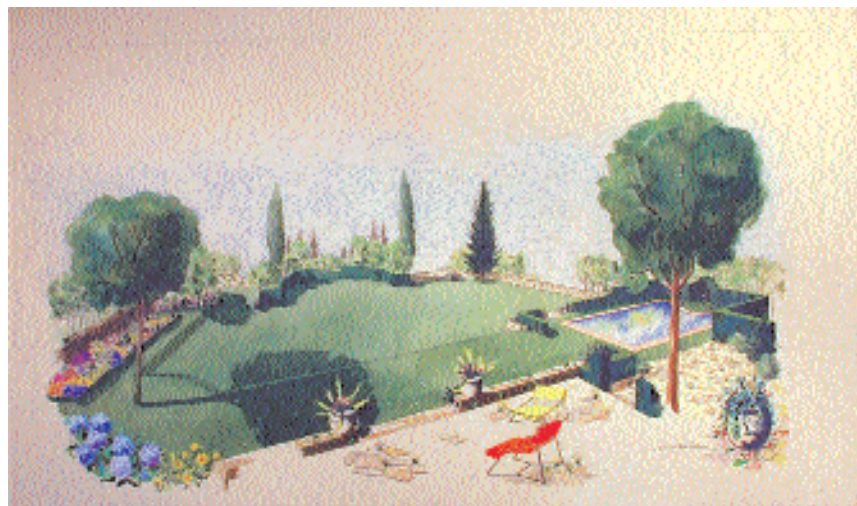
На мястото на капиталистическата система Анастасия предлага да се изгради нова обществена система на любовта между хората с основна градивна единица родовото имение.

Убеден привърженик в България на родовите именния е Атанас Панчев, главен редактор на „Родово имение“, директор на издателската къща „Новата цивилизация“ и зам.-председател на Българска родна партия. Той пише:

„Всеки човек на Земята може и трябва, според замисъла на Създателя, да притежава Пространството на любовта. То се изгражда... лично от човека и още по-добре е, когато е създадено и получено като наследство от предците му. Природната среда, в която може да съществува то, Владимир Мегре нарича родово имение.“

Родовото имение е къща с двор с площ 10 декара, частна собственост на семейството и рода. Върху него се изгражда самоподдържаща се екосистема, неразделна част от която е човекът, с гора, езеро, зеленчукова и плодна градина, поляна, включваща домашните и горските животни, по такъв начин, че срещу минимално вложени усилия от стопаните, тя им осигурява чиста, лечебна храна, жива вода и пълен с етери въздух.

Има разработени научни трудове на тази тема, показващи основните принципи на

изграждане на такава самовъзстановяваща се екосистема...“ /"Ползата от Родовите именния за духовното развитие на човека. Първостепенната роля на България в световния процес на пробуждане", доклад, изнесен на десетия международен симпозиум Седем рилски езера, т.г. и публикуван в бр. 35 на „Родово имение“/.

Според акад. Виктор Медиков, една от водещите фигури на ДВИЖЕНИЕТО АНАСТАСИЯ:

„Въпреки всички трудности и препятствия, заложили в нашия живот, в това число и в законодателството, най-обикновените хора започнаха да придобиват земя като собственост, да взимат под аренда и да изграждат родови именния. Към пролетта на 2003 г. този процес стана необратим. Има вече хиляди родови именния, сътворени по всички правила на Анастасия. / „Икономика и власт на миналото и бъдещето“ София, ИК „Новата цивилизация“, 2006, страница 168-ма/.

Нека допълня, че книгите на Владимир Мегре, „Звънтящите кедри на Русия“, в които той описва делото на Анастасия, според цитирания труд на В. Медиков вече „са преминали тридесет милиона“ и са „преведени на повече от двадесет езика, в това число на всички основни: английски, немски, френски, италиански“/ цит. съч., с. 86/.

А родови именния? - Да, вече ги има в много страни, включително и в България.

ПРИМЕРЪТ

Според Анастасия „Назрява ситуация, при която човечеството може да се окаже едновременно в два свята /света на родовите именния и сегашния свят с капиталистическо устройство/. То ще има възможност да съди според себе си, според собственото си състояние, хората ще могат да направят своя избор - или да загинат, или да създадат новия свят. Да сътворят своето прекрасно божествено бъдеще.“ /цит. съч. на В. Медиков, с. 152-ра/.

ПРОСТРАНСТВОТО НА ЛЮБОВТА ВЪВ ВСЕКИ ДОМ

Хора на моя възраст /77 лета/ ще ми зададат въпроса:

„Добре, младите хора могат да изграждат родови именния, но това няма да стане изведнъж с магическа пръчка. Нашият живот скоро ще свърши тука на земята. Каква ли е Анастасия нещо и за нас, сега отиващите си от планетата Земя? Отговорът ми е : „ДА!“. Всеки от нас в своя скромен дом или даже единствена стая може да се грижи с любов за няколко цветя. С тяхна помощ той ще изгради СВОЕТО ПРОСТРАНСТВО НА ЛЮБОВТА. Твърдя това от собствен опит, който вече споделих с читателите на „Родово имение“ в бр. 31 - „И растенията правят чудеса, само че... ние не знаем това, или как Анастасия влезе в моя живот.“

София, 6 октомври 2006 г.

За съмишлениците на родови именния, които желаят да пробват експерименти за производство на екологично чисти храни

Предлагам земеделска земя на 20 км западно от София. Тези, които имат идеи, опит и проекти, които искат да мултиплицират в родовите именния като алтернативни източници на енергия, осигуряване на вода, биологично производство на растения, растителни продукти и храни от растителен произход, както и тяхното съхранение и реализация, могат да се обадят на инж. Борислав Даскалов.

Тел. 089 978 40 05; 02 931 43 71 (вечер след 19 ч.)

От стр. 1

Надничайки в сложния душевен мир на нашата поетеса и художничка, ние може да не тръгнем от кодовете на нейното детство. Баща ѝ - учител по рисуване с поетични и художествени заложби, е сложил отпечатък за цял живот в гените ѝ, където всичко наследено от него е замесено с лиричната душа на майка ѝ - литераторка, самодееен драматург на училищните представления. В гимназията се докосва и до изкуството - свири на цигулка и рисува, но когато определя професията, си разсъждава реалистично и записва химия. Сега ще каже, че не съжاليا, дето е учила тази наука - вълшебница, защото от нея е придобила качествата да вниква дълбоко в нещата, да анализира, да търси причините и връзките. Животът ѝ протича с всичките предимства и недостатъци на добрата гимназиална учителка. Но дълбоко в сърцето ѝ зрее неосъществено творческо начало. И за учудване на всички Саша се отключва като художник и поет ...след пенсионирането си. Тя е едно точно потвърждение, че няма физическа младост, има младост на сърцето. И че любовта и творчеството са вечни!

...Първата решителна стъпка към себе си прави веднага след срещата с метода „Силва“ - техника за развитие на дясното мозъчно полукуло, която отключва творческото начало и фантазия. Сега тя може да медитира дори в будно състояние и е уверена в съществуването на невидимия свят. Може да съсредоточи и реализира себе си в недостъпни за непосветения неща - примерно да постигне 90 на сто познаваемост при медитация. Вярва в добрите енергии и в голяма степен ги владее. Особена значима за развитието си отчита срещата с прочутия французин Десо, водещо име в института по метода „Силва“ в САЩ, от който е запомнила и осмислила, че всяка душа има своя мелодия и шепот. Това я отключило завинаги...

На другата сутрин след тази историческа за нея среща станало чудо - всеки божи ден в нея бликала изворна вода по 9 стиха. Една година живяла с тях в „суров вид“, преработвала, преживявала и преосмисля-

ЗВЕЗДИ ОТ ВСЕМИРА

ла бъдещата си стихосбирка. И ето, че тя се появила на пазара със странното, но твърде подходящо заглавие: „Звукът от спиралата“. Годината била 1996-та - началото на промените...

Веднага след отпечатване на стиховете, започнала да рисува икони. Повече не прописала...

Било преди Великден. С приятелки се били заели да възстановят църквата в с. Сопица, Пернишко. Съветвала ги проф. Лилюна Мавродиева. Всички били без пари, но много ентузиазирани. По рецепти от 15-ти век варили сами туткал за грундиране, Саша дала за платно пеленките на бъдещата си внучка. На нея било възложено да направи царската икона на Христос за олтара. Две години вече държала дъската, на която трябвало да я изографиса, в спалнята си и не се решавала да я започне, но сега вече нямало време за протакане - решили били по Великден да открият църквата. И започнала. Първо нарисувала диплите на дрехата, а след това четка-

та сама поела нагоре и направила светеца със сини очи, приличен на Левски. Без да разбере как, постигнала техника да може отвсякъде очите на иконата да следят поклонника. Няма обяснение как се получило, но рисунката станала много сполучлива и когато вечерта на свещи и музика, заснета на лента, цялото село участвало в откриването, тя била изключително щастлива и доволна. Това е нейният свиден спомен от звезди, луна и свещи. И човешки сърца, настроени за псалми. Една незабравима среща с Божественото... Две години по-късно направили филм за това.

След като престанала да пише стихове, внезапно започнала да сънува и рисува символи. Завладяна била от сакралната геометрия. Тази страст я държи и до днес. Направила е с голям успех няколко изложби с оригиналните си рисунки /за последната изложба на Саша ние вече ви информирахме/. Някои от тях са изкупени в чужбина. Със скромните средства от продажбите е подготвила възможността да си направи ателие на тавана. Защото, както сама казва, друга е енергията „под пирамидата“, близо до слънцето. Чете и рисува непрестанно, общува с почти всички духовни общества. Занимава се с йога, тайши, фън-шуй, Силва, и какво ли още не. Обожават и увековечават изконните наши символи, свързани с глаголицата, и сакралните знаци на нашата народност и вяра, помага с добрината си на всеки, до който се докосне. И пълни сърцата с нестихваща поезия на чистата си, артистична душа, защото вярва в доброто и светлината. Знае коя е и защо е дошла на тази земя! Какво точно иска и как да го постигне. Една търсеща душа-скитник в космическите измерения, по спиралата на Вечността...

„Аз искам да вляза докрай в същността на всички велики стихии в света - на Огън, на Въздух, Земя и Вода, обвързани здраво в едно с Любовта.“

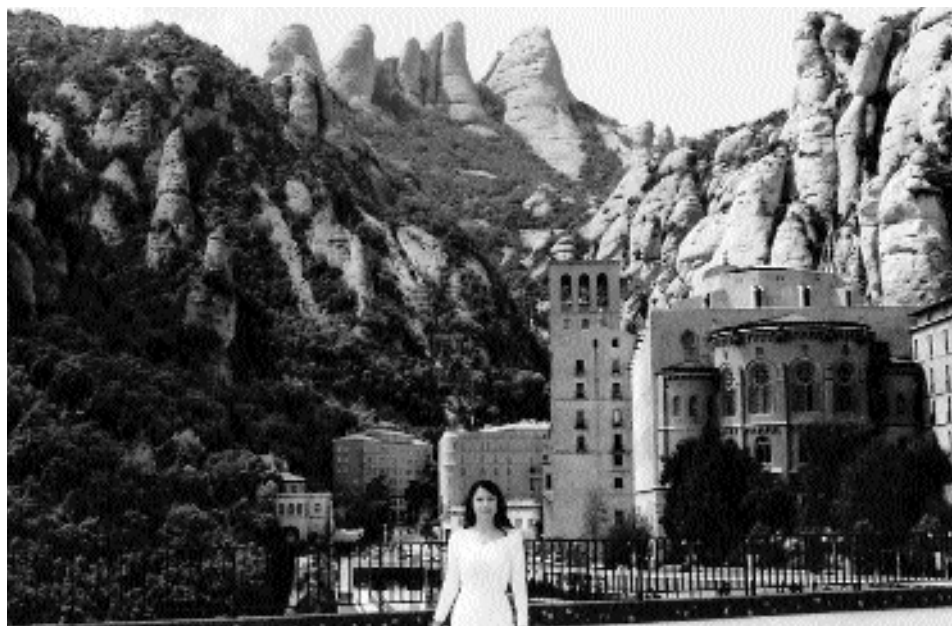
...и движейки се вихрено в безкрая, се сливам с вечното в света, което, за да мога да съзная, аз пак и пак ще се родя...“

ЧЕРНАТА МАДОНА - 125 ГОДИНИ ОТ ПРОВЪЗГЛАСЯВАНЕТО Ъ ЗА ПАТРОН НА КАТАЛУНИЯ

Мариана ПРАМАТАРОВА

На 50 км от Барселона се намира планината Монсерат. Наричат я удивителна и загадъчна. Монсерат е уникална със своята грандиозност и причудливи форми, образувани от хилядолетно обветряне на варовиковите скали. Местните хора я наричат „КАПРИЗ НА ПРИРОДАТА“. Изкачването ѝ е трудно, но модерната техника го прави незабравимо приключение. С автобус се стига до определено ниво на планината, откъдето на всеки половин час тръгва влак за върха. Това съвсем не е обикновен влак, а модерно съоръжение, наподобяващо закрит кабинков лифт, което има специални зъбци за захващане към релсите. Красотата на планината е вълнуваща. Природните картини се сменят. Върховете на скалите очертават фигурални композиции - костенурка, камила, главата на Ленин и др.

На върха е разположен манастирът Монсерат. Той е най-големият в Испания манастир на Бенедектинския орден „Монсерат“. Основан е през 880 г. в чест на чудотворната статуя на Дева Мария. Според легендата статуята е намерена от пастири в една от многобройните пещери край манастира и е черна на цвят. Заради цвета ѝ я наричат Ла Моренета. Черната Мадона е покровителка на Каталуния.

Бенедектинският манастир в планината Монсерат

Бенедектинският манастир ни посреща с цялото си великолепие. Разрушаван няколкократно, включително и от Наполеон, който с два щурма от Салоу го срива до основи, манастирът Монсерат е възстановен, реконструиран и разширен благодарение на дарения от населението и в момента е един от най-богатите манастири в света. Към манастира има богата картинна галерия, където могат да се видят творби на Салвадор Дали, Пабло Пикасо, Хуан Миро, Рафаело, Микеланджело де Караваджо

и други световно известни художници, икони с лика на Черната Мадона, експозиция с египетски мумии.

Манастирският комплекс включва многобройни сгради в няколко корпуса с интересна архитектура, огромен площад, молитвен храм с богата колекция от религиозни творби, където всеки ден точно в 12 часа на обед пее световноизвестният хор на момчетата, параклис на свети Георги - също много тачен светец от каталунците, олтарът на Черната Дева Мария и разбира, се много ресто-

ранти и магазини.

Между час-час и половина отнема чакането и изкачването до олтара на Ла Моренета. Желаетелите да я видят и да се помолят пред нея са изключително много - туристи от цял свят и поклонници от Испания. Опащата е дълга. Влиза се на групи. Изкачването по витите стълби до върха на купола, където е Черната Мадона, върви бавно. Всеки има не повече от минута да зърне чудотворната статуя и да изрече молитвата си. Ла Моренета представлява статуя от черно дърво, висока около 120 см с младенца в ръце. Образът ѝ е нетипичен, с нехарактерни черни за православните, запомнящ се.

Дали легендата за Черната Мадона, намерена в скалите на Каталуния е вярна - никой не може да каже със сигурност, но със сигурност има привърженици на тезата, че черният цвят на светицата е използван за привличането на многото араби и чернокожи, намиращи се в Испания, в лоното на християнската религия, тъй като те предпочитали да се молят на светец с техния цвят на кожата. Този метод е използван и от испанските колонизатори в Америка.

Във всички случаи Черната Мадона е едно уникално творение, което трябва да се види. От 1881 година Дева Мария от Монсерат е провъзгласена официално за покровителка на Каталуния.

Човек е трептяща струна от единството, в което съществува

СЪРЦЕТО МИ ПОВТАРЯ ТВОИТЕ ДУМИ
(Псалтир, Псалом Давидов 26:8)

Ст. н. с. д-р Светла Кръстева

Думите на устата ми
и помислите
на сърцето ми
да бъдат благоугодни
пред Тебе, Господи,
крепост моя
и Избавителю мой!
Псалтир, Псалом Давидов
18:15

Човек е единна същност. Човек е трептяща струна от единството, в което съществува. Древното и съвременното знание утвърждават неделимите взаимодействия между Човешкия Микрокосмос, Бога, Света и Вселената. Прекрачвайки границите на новото хилядолетие, отрупани от информации, технологии, техники и какви ли не интелектуални придобивки, ние като че ли все по-малко мислим в сърцата си. Като че ли все по-малко създаваме условия за единното разсъфтяване на сърцето и разума, на чувствата, мисълта и волята. Мъдростите на Вечната книга - Библията, ни говорят за единната човешка същност, за неделимото единство на сърцето и ума. Нека си припомним някои. Вероятно те ще създадат благословена почва у много от нас за кънове на грижа към сърцата - на другите и на нашето сърце. Ще извисят като цел на битието невероятната Божия любов, заложена във всяко мислещо сърце.

Душата на бъдещата майка на Исус - Мариам, величае Бога, защото той „разпръсна ония, които се гордеят с мислите на сърцето си“¹. Спасителят „вижда“ мислите в сърцето². След Възкресението Той се обръща към невярващите: „Защо се смуцавате, и защо такива мисли влизат в сърцето ви“³. При един от многото случаи на изцеряването на болен, книжниците не вярват в чудото и обвиняват Исус в богохулство. Спасителят вижда помислите им и казва: „Защо мислите лошо в сърцата си?“⁴.

Библейските личности казват в сърцето си⁵, слагат и пазят в сърцето си пророчески думи⁶, намислят и размислят в сърцето си⁷, думат на сърцето си⁸, приклянат сърцето си към размисление⁹. Глава втора от Притчи Соломонови, втори-пети стих гласи: „Синко, ако приемеш думите ми и спазиш в себе си заповедите ми, тъй че да направиш ухото си внимателно към мъдростта, и преклониш сърцето си към размисление... ще разумееш страха Господен и ще намериш познание за Бога.“ В друга притча мъдрецът съветва: „Кога мъдрост влезе в сърцето ти, и знанието бъде приятно за душата ти, тогава разсъдливостта ще те брани, разумът ще те варди...“¹⁰. В първо послание до Коринтяните св. апостол Павел казва: „Прочее, за нищо не съдете преди време, докле не дойде Господ, Който и ще изнесе на виделина тайните на мрака и ще извади наяве намеренията на сърцето; и тогава похвалата ще бъде всекиму от Бога.“¹¹

Молитвата на човека Божий Моисей гласи: „Научи ни тъй да броим дните си, че да придобием мъдро сърце.“¹² В книгата „Премъдрост на Исуса, син Сирахов“ четем: „Грижете за дървото се проявяват в неговия плод: тъй и в словото - помислите на човешкото сърце.“¹³

Мисълта на сърцето, мъдростта на сърцето... Тези святи слова не са ли проправяли светли пътища през вековете към откритието на последните години на века - емоционалната интелигентност¹⁴. Не предвещават ли разцвет на емоционалната култура, на ново възвисяване на единството - Човек, Бог, Свет, Вселена.

1 - Евангелие от Лука, 1:51

2 - Евангелие от Лука, 5:22; 9:47

3 - Пак там, Евангелие от Лука, 24:38

4 - Евангелие от Матей, 9:4

5 - Евангелие от Матей, 24:28

6 - Евангелие от Лука, 2:19

7 - Книга на Еклесиаста или Проповедника, 2:3; Псалтир, Псалом Давидов, 4:5

8 - Книга на Еклесиаста или Проповедника, 1:16

9 - Книга Притчи Соломонови, 2:2 - 5

10 - Книга Притчи Соломонови, 2:10, 11

11 - Първо послание на свети апостол Павла до Коринтяните, 4:5

12 - Псалтир, Псалом 89:12

13 - Книга Премъдрост на Исуса, син Сирахов, 27:6

14 - Марев, Ив., Образование и култура, сп. „Педагогика“ 1996/12, с.70.

ДУХОВНИТЕ УЧЕНИЯ И БЪЛГАРИТЕ

КАНИСКА

БОГОМИЛСТВОТО е учение на българския, славянски и общочовешки гений, родено и откърмено в България. Първо неговите семена са посетили в **школата на Орфей**, след време тези семена поникват и дават ствола на едно мощно дърво, което представлява Богомилството. Още със своето раждане това учение разкрива общочовешкия си характер и надхвърля тесните рамки на ограничено разбиране шовинизъм и национализъм. Богомилството изпреварва с векове нивото на познание на своите съвременници, колкото повече време минава, толкова повече на зряващото човешко съзнание започва да разбира, преценява и прилага правилно богомилските идеи, тяхната актуалност не е загубила своята сила и в днешни дни. Основател и ръководител на учението е **Боян Магът**, а поп **Богомил**, **Васил**, **Тихик**, **Адриан** и **Никита** са разпространители и проповедници на Богомилството. Кой е Боян? Боян, наричан от народа Магът, е четвъртият, най-малък син на цар Симеон от втория му брак с византийска принцеса. Търсейки корените на Мъдростта, Боян събира знания в Магнаурската школа в Константинопол, която е построена върху принципите на Древната Магия, конструирана още през Шумерската култура. После преминава през езотеричната школа на Александрийската библиотека, която още пази плодовете от познанието на вътрешния кръг от Посветени в Древно-Семитската култура на Атлантската раса. Накрая за него отваря врати и Храмът на Мъдростта в Багдад. **Това е Боян Магът, един от малцината Посветени в Световните Мистерии, който основава и ръководи Учението на Божествената Мъдрост - Богомилството. Учение, взривило сковаващия схоластичен мироглед и, освобождавайки човешкия дух, довело света до**

Реформацията и Ренесанса.

След започналия погром и гонения на богомилите от българските земи учението им като вълни се разпространява в редица страни. През 1167 година българинът богомил **Никита** отива от Балканите в Ломбардия, пътува и разнася семената на учението в **Италия, Франция и Сицилия!** На остров Сицилия възникват цели селища на богомили българи със своя специфична структура, управление, организация и задачи. Този вид организация съществува и в наши дни, нейното

най-силно влияние се наблюдава в общественения живот на САЩ.

В **Германия** богомилството прониква от **Унгария, Италия, Фландрия и Франция.** През XII-ти век град **Кьолн** е важен богомилски /албигойски/ център. Най-благоприятна почва за силно развитие учението на богомилите получава в **Бавария**, там се сформират и започват работа около 40 центъра, в които има специални училища. По-късно, през XIV-ти век, Европа е изпълнена с мистични движения, водещи началото си от един и същ извор - богомилс-

Един от най-големите и красиви градове на Европа по времето на зараждането на Богомилството е Велики Преслав - столицата на България

кото учение. В този век Християн Розенкройц основава мистичното братство на розенкройцерите. Християн е възпитан от българин богомил. **Основна задача на "Братството на розата" е да разгледа погрешно разбирането и приложено Християнство в светлината на скритата духовна наука и да обясни тайните на живота от две гледни точки: научна и религиозна. Християн Розенкройц поставя началото на една нова епоха в културата на западния свят, неговите идеи са непрекъсващ духовен извор за Европа и в наши дни. Именно от този извор черпи сили и учението Антропософия на Рудолф Щайнер.**

В Русия богомилството прониква през Киев в 1004 година, неговото разпространение започва от богомила българин Адриан. Историята мълчи, но и Боян Магът, след неуспешно изпълнена заповед на брат му Цар Петър да бъде обезглавен, потъва в необятните руски земи, където продължава своето Апостолско дело: Кръщение в Христова вяра.

Плодовете на богомилството в руския народ, най-големия клон на славянството, са духовните народни движения Духоборство, Малеванство, Сютаяевство и др. Тези движения отразяват самобитното, дълбоко вътрешно търсене и копнеж на руската душа, те са в основата на духовното учение на руския писател и мислител Лев Толстой.

За духовно зрящите Богомилското учение не е откъснато явление от българската духовност, а е свързано с реализиране на Божественото учение във възходящия еволюционен път за развитие на цялото човечество. **То търси пътища, методи за осъществяване на хармоничен, разумен човешки живот, който е в съгласие със законите и Принципите на Вечната Природа. За посветените това учение е Третият клон на Великото Всемирно Бяло Братство, който работи в Индия, Египет, Сирия, Мала Азия, България и Европейските страни.**

ДВЕТЕ ЦИВИЛИЗАЦИИ

От стр. 1

През Средновековието в България се ражда и тръгва из Европа учението на богомилите като коректив на тръгналата по пътя на властта и мракобесието "християнска" Църква. Из цяла Европа пламват клади и потичат реки от кръв, когато Църквата тръгва на кръстосен поход срещу богомилите.

Но тяхната саможертва не е напразна и дава богат плод, защото в началото на 20 век тук, в България, Учителят Петър Дънов /Беинса Дуно/ отваря своята Школа за духовно развитие и живот в хармония с природата и космоса, за да подготви българите за идващата нова епоха на Водолея. Епоха, чийто знак - две успоредни вълни - показва на този, който умее да чете символите, че идва време на съгласуваност, хармония, синхронност на живота на Земята с вселенските енергии и ритми.

Българите са призвани да съхранят и разпространят духовния завет на Учителя Беинса Дуно по целия свят, да съдействат за създаването на нова човешка раса - расата на духовно пробудените човеци, развили своите творчески способности, обичащи Земята и нейната уникална природа, достойни чада на Космическия Разум, който древните българи наричали Танг Ра.

Преди новото 3-то хилядолетие се появиха книгите на Вл. Мегре "Звънтящите кедри", описващи една древна цивилизация и нейната представителка Анастасия. За пръв път посланик на цивилизацията "Leaver" е жена - ведрусата Анастасия. Самото ѝ име /Анастасия - възкръсналата/ показва, че тя носи възраждане за цялото човечество, като възкресява начина на живот, обичаите, мисленето, отношенията на една древна цивилизация, чийто живот звучи като прекрасна мечта. Но тази мечта запалва сърцето на всеки, който я чуе, защото докосва дълбоко скрития, отдавна забравен спомен за щастливия живот сред земния рай, за любовта между хо-

рата, за сътвореното с общ труд пространство на любовта, в което човек е творчеството любимо дете на Бога.

Докоснат от прекрасната приказка на Анастасия, този спомен възкресява дремещото у всеки желание да живее с любими хора, в красиви градини, сред щастливи деца и внуци, в свят на мир, любов и съзидание.

Владееща древните тайни на творчеството и сътворението, Анастасия създаде и пусна в света прекрасния образ на новото човечество, щастливо живеещо на преобразената от него и превърната в рай Земя.

Жената, която ражда живот и се грижи за неговото оцеляване, е най-добрият посланик на мира и любовта на този свят.

Жената, свободна от инстинкта на самец да се бори за женската, който лежи в основата на всички съревнования, спортове, игри, победи, агресия, насилие, алчност, е единствено способна да сътвори свят на ненасилие, на хармония и сътрудничество.

Жената, която толкова дълго е държана в сянката на мъжкия свят, която е използвана по най-груб начин, без скрупули, без защита, обявена за нисше същество без душа - тази жена се възправя в целия си блясък на красота, обич, възможности и умение да осъществи своите мечти. Образ на Тържествуващата Женственост, любимо дете на Бога и муза, способна да превърне обикновен човечко-робот във вдъх-

новен творец, писател, философ - това е Анастасия, първата жена от новото човечество, модел на жената, носеща архетипа на жената-богиня. Така както Исус е модел на духовно развития мъж, носещ архетипа на мъжа-бог. Най-после човечеството има и двата образа - на пълноценната жена-майка, муза и творец, истинска Дъщеря на Бога, и мъжът - притежаващ качествата на истински Божи Син. И не случайно толкова голям шум вдигат книгите, посветени на Мария Магдалина и потомството на Исус - защото на човечеството е нужен образ на пълноценен, истински мъж, способен не само да страда и да умре безропотно на кръста, а да твори, да създаде потомство и да остави след себе си светлата диря на истински Божи Син - любимо дете на Бога.

Не може човечеството да пребъде само с мъжка или само с женска ориентация, както птицата не може да лети само с едно крило. Единствено в хармония, в сътрудничество мъжката и женската енергии, мъжът и жената, любими деца на Бога, сътворени от Него равноправни и свободни, могат да осъществят рай на Земята, да родят новото човечество, своите щастливи, надарени с неподозирани възможности и умения деца.

И вече пет години с огромен ентузиазъм никнат в Русия поселищата на хората, чули свещения зов за възраждане, за връщане към изначалното Божествено Творение, за живо творчество. Вярвам, че и тук, в България, положеното начало от Учителя Беинса Дуно и първото екоселище в Сакар планина ще дадат богат плод и България също ще се покрие с райските градини на новия човешки свят. **Защото усеждаме и знаем, че това е алтернативата на сегашната цивилизация, достигаща до своя предел, заплашваща да унищожи и себе си, и планетата. В недра ѝ вече поникнаха и бързо се развиват кълновете на новото. Въпреки съпротивата, въпреки опитите за дискредитация, въпреки цялата отработена манипулативна машина на старото, новата цивилизация ще превърне планетата в райския кът на Вселената. Защото семената ѝ са в нашите сърца, а те туптят с космичния ритъм на възкресението.**

Екатерина Пейчева

АМАЗОНКИ В ТРАКИЯ

Галя МАДЖАРОВА

СЛЕДИ ОТ АМАЗОНКИТЕ В ТРАКИЯ

Легендата говори, че остров Самотраки е бил заселен от амазонки. При разкопки на Башовата могила (Дуванли) в 1931г. е намерено свидетелство за Самотракийските мистерии - червенофигурна хидрия (ваза). Ив. Маразов обяснява, че текстът върху нея предава двете основни фази, през които кандидатът преминава по време на посвещение... Чрез мистичен брак с богинята, младежът се докосва до свещени предмети и открива мистериозна тайна.

"В индоевропейските езици самото "знание" е етимологически свързано с идеята за зачеване, т.е. брак. Затова знанието винаги се дава на инициирания от жена; в индоевропейската митология точно жената е притежател на напитката на знанието, която тя дава на новопосвещавания поет. Ето защо инициацията в тайното знание приема формата на брак между жената-носител-контейнер на знанието, и мъжа, който търси това знание."

Великата богиня-майка властва върху огромна територия, която включва древните тракийски територии: Егейската област, Мала Азия, Балкано-Дунавския и Днепр-Днестровския ареал. Като дарителка на безсмъртие, тя полага своя жезъл върху избраница. В скални релефи жезълът ѝ е изобразен като клонче. С него тя обуздава демоничните стихии и спира смъртта. Тя вихрено преследва дивеча, но и се грижи за него.

Според учените култът към нея е разпространен в тези райони, защото там е развито земеделие и скотовъдство. Мисля, че това може да се тълкува като амазонско присъствие.

В изследване на тракийските могили г-н И. Маразов отбелязва: "Върху стелата от Трибратната могила е изобразена богиня на колесница, а към нея се приближава конник. Колесница е представена и в Казанлъшката гробница... Тя е служила като превозно средство именно за жената, седяща на трона, а конят е бил използван от царя. Това доказва и стенописа от гробницата в Свещари... Свещеният брак осмисля митологично и ритуално отношенията между героиня и богинята и у скитите, и у траките... Богинята избира съпруг, за да роди от него основателя на династията, първия цар на скитите."

Върху пластинка, намерена в Саховка, централният мотив е бракът между богинята (седяща на трон) и коленичилния пред нея скитски вожд. Той е изобразен с инсигниите на властта - лък, секира и ритон. Само той пие с богинята, държаща огледало и чаша в ръце, явно - той е нейният избранник, той ще стане цар, благодарение на този брак."

"Болшинството от одриските царски имена са форми на името на Великата богиня-майка. - отбелязва Д. Попов. - Според езиковедството първата съставка Ама-, Ме-, Ма- в двусъставните тракийски имена, се свързва със значението "майка" - епитет на Великата богиня. Много одриски царски

имена започват с: - Амадок, Мадок, Мадок, Амадок."

Характерно за траки и скити е, че царят дължи властта си на женско божество. При тези два патриархални народа Божествената троица се състои от майка, дъщеря и съпруг, докато гърците и другите народи от това време почитат троица, съставена от двама богове и Богинята-майка. Не е ли това влияние на амазонките при тези народи?

До времето на Александър Македонски има запазени сведения за техните подвизи. До нас е достигнало името на амазонката Тедис ("Божествената"), живяла в царската резиденция на траките - град Салмидесос (дн. Мидия), намиращ се в Приморска Странджа.

Омир, Софокъл и Херодот датират този град от 8-6 в. пр.Хр. Те са впечатлени, че мъжете му имали специална прическа - с превързано на главите перчемци - свидетелство за аристократичен произход. Покровител на града е Арес - бог на войната и баща на амазонките. Споменават, че тук живеят тракийски амазонки - воинствени девойки, предани на своя владетел, но безпощадни към чужденците.

Когато проучвал историята на този древен град, д-р Калин Порожанов присъствал на интересен разговор на Созополски рибари. Те съжалявали, че не са си взели жени от Странджа, тъй като според тях, те били наследнички на амазонките и пазели техния завет - да бъдат верни служителки и пазителки на мъжете си.

Свидетелства за присъствие на амазонки в Тракия са и запазените имена на селища, като Кибя (край Ямбол), Амсория (сега Безмер, на 4 км югозападно от Кибя), отразено в записките на френския пътешественик д-р Ами Буе (1836, 1837, 1838). Град Плиска носи име на известна амазонка, според чувашкия акад. Юхма. Спомена и документи разказват, че при превземането на Варна Аспарух използвал отряд амазонки.

Анонимен ватикански разказ за похода на Никифор I в България и разгрома на византийците на 26 юли 811 година от Крум гласи:

"... българите въоръжили по мъжки жените", а те "върхлетели върху императорския отряд и започнали да ги избиват..."

От този малък откъс става ясно, че жените не са случайно подбрани, а са обучени и владеят добре бойното изкуство, защото както

и да въоръжиш жена, която е само домашна слугиня, тя не може да побеждава добре въоръжена войска.

"Мъжете и жените в древнобългарската държава имали равни права и задължения. В обществото и в семейството жената се радвала на почит и уважение. Древнобългарските закони позволявали на девойките да се омъжат за този, когото харесват, дори против волята на родителите си..." - пише Петър Чолов.

Ивайло Аянски, нестинар от с. Стаматово, разказва спомените на своята баба нестинарка. Тя му е предала, че те пазят в рода си тайната за нестинарските танци от тяхната родоначалничка - амазонка, която участвала в боевете срещу нахлуването на турците в Родопите.

ВСЯКА ДЪРЖАВА ИМА СВОИТЕ АМАЗОНКИ

В Европа са действали две амазонски общности, сродени с българите - едните са наследнички на сарматските амазонки, а другите - на тракийските. От нашите земи те достигнали до Централна Европа, Англия, Испания, Франция...

Според Жилбер Шарл Ла Жендре, маркиз де Сейнт Обин франките произхождат от тракийските амазонки. Барселона дълго време е била отбранявана от тези амазонки...

От 5 000 г. западната цивилизация се гради върху мита, че патриархата е единствената правова институция. Църквата обяви сексуалността на Ева виновна за грехопадението на човечеството. В 668 г. архиепископът на Кентърбъри Тиодор, с покровителството на папа Витиалиан, издал първите закони срещу жените-вещици в Англия, наричани така, защото са били вещици в лечението и пророчествата. Тази лудост, подклаждана от католическата църква, продължила дълги векове и е точно документирана. Д-р Кристиан Нортърп установи, че 9 милиона жени са били изгорени на клади като вещици. Инквизицията използва невежеството и успява да нанесе удар срещу носителките на Алби-гените в цяла Европа. Жените са били бити, малтретирани, изгаряни и обвинявани за какво ли не единствено заради пола си. Били са лишени от право да участват в политиката, културата и науката. Това е причина да не бъде популярна тази тема.

Независимо от изкривяването на информацията за амазонките, колективното подсъзнание пазят Истината. Затова, когато през вековете отделни жени са проявявали смелост да защитят културата и свободата, те са наричани амазонки. Жени с амазонски дух са заставали начело на всички прогресивни движения. Голяма част от българките са наследили амазонския ген. **Време е да се пробуди амазонката в българката, за да изгрее отново звездата на България.**

Мъдрецът от Св. Влас д-р Чаушев често ми казваше:

"На Земята властва женското начало... което се случва с жените поотделно, влияе върху Земята като цяло. Този свят принадлежи на

Жената. Колкото по-рано мъжете разберат това, толкова по-скоро светът ще се оправи... Амазонките са божествени пратенички!"

"Ако си жена, имаш най-големия чин, който Бог може да ти даде в света. Жената държи ключовете на живота." - Обяви преди повече от половин век Пророкът Беинса Дуно.

Ще завърша с мислите на Хр. Маджаров:

"Винаги в тъмни времена амазонките са били надеждата на света за благоденствие, защото са пазели свещените пламъчета на Живота. Сега те се събират в голям Огън, който утре ще стопли Земята..."

Варна, август 2006

ЛИТЕРАТУРА:

БАН - "Гръцки извори за българската история", София, 1958

Гарднър Лорънс - "Царството на властелините на пръстена", София, 2001

Гзенгер Х. - "Черноморското пространство и неговите мистериозни импулси...", Мюнхен, 1971г.

Е. Ръорих - "Криптограми на Изтока", София, 1993

Енисеев Геннадий - "Мит или реалност са амазонките", Чебуксари, 1989

Кацаров И., Дечев Д. - "Извори за старата история и география на Тракия и Македония", 1949г.

Маджарова Галя - "Амазонките - част от българския етнос", сп. "Авитохол", бр.18

Маджарова Галя - "Златна България", Алфиола, Варна, 2002 г.

Маджаров Хр. - "Мелхиседек", Алфиола, Варна, 1995

Маджаров Хр. - "Любов и Еволюция", Алфиола, Варна, 1998

Маджаров Хр. - "Космичен план отпреди 5500 години", Алфиола, Варна, 1993

Менли Холм - "Енциклопедическо изложение масонской, герметической, кабалистической и розенкрейцерской символической философии" - Москва, 1997

Д-р Нортърп Кристиан - "Женски тела, Женска мъдрост", София, Кибя, 2002

Ст.н.с. д-р Порожанов К., "Писмени знаци от Салмидесос", конф-я по тракология, Ямбол, 2005

Ротари Гай Кадуган - "Амазонките" - Лондон - (1910г) 1995

Ръковски Георги Стойков - Съчинения - 4 том, София, 1988

Тр. Кръстанов - "Легенда Булгарика... изборник", София, 2003

Скот-Елиот У. - "Историята на Атлантида" - превел Ал. Шишков, София, 1919г.

Стоева Хр. - "Легенди и предания за българското черноморие", Вн. 1999г.

Цонев Владимир - "Древните българи и пирамидите", София, 2002

Д-р Цонев Ганчо - "Българите са по-стари поселници на Тракия и Македония от славяните", София, 1908

Чолов П. - "Прабабите ни, амазонките", стат. от "В-к за жената", май 2002

Херодот - История, София, 1999

Хоуп Мъри - "Древната мъдрост на Атлантида", София, 2000

Фрейзър Дж. - "Златната клонка", София, 1984

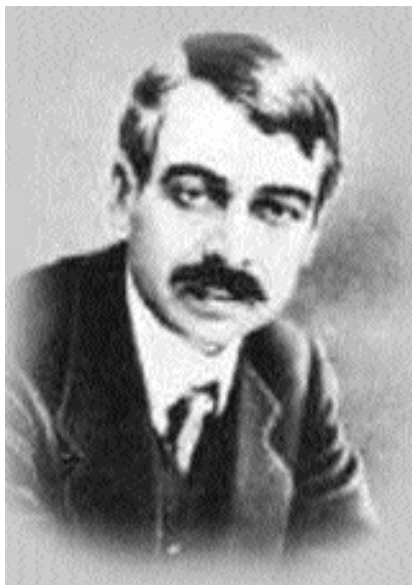
Франк Джоузеф - "Гибелта на Атлантида", София, ИК "Хермес", 2006

Фол Ал., Фол Валерия - "Траките", София, Тангра ТанНакРа, 2005

92 години от смъртта на Пейо К. Яворов (1878 - 1914)

ПРОТИВОРЕЧИВ ДУХОВЕН ЖИВОТ

Екатерина СТАЕВА,
Велинград

На 1 януари 1878 година в град Чирпан е роден Пейо Яворов. В дома, в който расте, с възторг се говори за делото на Левски и Ботев. Тук жадно се четат и препрочитат „Записки по българските въстания“ на Захари Стоянов, благоговейно се разгръща една книга за живота и революционните дела на италианският патриот и революционер Гарибалди. Спомените от страшните и славни години на Априлското въстание, Освободителната война са още свежи. Детските години на Яворов - това е времето на народния подем около съединението на изкуствено разкъсаните Северна и Южна България. Семейството му живее с тези възпоминания и събития. В трепетната детска душа на малкия Пейо завинаги попиват простите и велики начала на правдата, свободата, човечността и любовта към родината.

Принудително напуснал гимназията, поради финансови причини, младият Яворов постъпва на работа в телеграфната станция. Стеснителният и затворен в себе си младеж се преобразява - следи политическите събития в страната, изнася доклади, държи речи.

Първото му публикувано стихотворение - „Напред“, се появява през 1895, когато е седемнадесетгодишен.

На деветнадесет години е преместен по работа в Сливен, а след година и половина в село Стралджа. По това време той упорито пише стихове и ги изпраща до редакциите. Поезията му е пропита от резки смени на мрачни и светли настроения, странни приливи и отливи на самочувствието. Тя издава целия крайно интензивен, противоречив духовен живот на поета.

Големият му успех идва с поемата „Калиопа“, която изпраща в края на 1899 година. Няколко месеца по-късно излиза и знаменитото му стихотворение „Арменци“.

Селските въстания по това време срещу десетъка, изразени в масови митинги и стихийни селски бунтове, силно отекват в отзивчивата душа

на Яворов. Някои от произведенията му през този период са израз на мъчителния граждански монолог, който се води в душата му. Известно удовлетворение му доставя работата над стихотворението „Градушка“.

Отчаяние върхлита поета, но идва и спасение. Яворов открива търсената вяра в македонската революционна борба, неразделна за него от социалистическите му убеждения. Следва запознаване и дружба с Гоце Делчев - една спасителна и благотворна дружба. В резултат на всичко това, поетът заминава като четник в Македония, за да се бие за нейната свобода.

Близко две години той принадле

жи му, на просветлението в душата му, на пробудилата се топла нежност и вяра са няколко стихотворения: „Вълшебница“, „Две хубави очи“, „Ела“, „Блян“, „Среща“.

Не може да се говори за любовната лирика на Яворов, без да се спомене един от шедьоврите му в този жанр - ст. „Стон“ (на Лора). То е написано, когато за първи път вижда Лора Каравелова, която го поразява с очароващата си красота.

Образец на изповедна лирика е едно от последните му стихотворения „В часа на сяната мъгла“. С трите поеми „Месалина“, „Клеопатра“ и „Сафо“, Яворов приключва поетическата си дейност. Вни

Къща-музей „Пейо Яворов“ гр Чирпан

лежи изцяло на революцията. Тогава се ражда революционната елегия „Заточеници“.

След разгрома на Илинденското въстание, след гибелта на много скъпи другари и на Гоце Делчев, Яворов се оттегля от активна революционна дейност и изживява една от най-тежките си душевни кризи. В малкото стихотворения, които пише по това време, се чувства стремеж към друг, свободен живот, протест срещу омразната действителност, горчива гражданска ирония и сатира.

За да си направи сам своеобразна лирическа преоценка на създаденото дотогава и прокламиране на ново естетическо верую, е от значение двукратното му посещение на Франция, където се запознава с характерни образци на френската поезия. Програмна творба за новият път, който е поел поетът, е стихотворението „Песен на песента ми“. То е замислено като горд и категоричен манифест на новото му верую, на един нов етап в творчеството му. Централна тема вече е любовта. Срещата с Мина Тодорова, независимо от трагичните обстоятелства и край, е много важно събитие през най-мрачните години от живота му, с благотворни последици за неговото творчество. Драмата „В полите на Витоша“ е правдива проекция на взаимоотношенията между Яворов и Мина. Плод на любо-

манieto му вече привличат драмата и театърът. Резултат от вътрешната му потребност да пише и проза са двете книги „Хайдушки копнения“ и биографията на Гоце Делчев.

През юли 1910 година Яворов е командирован за 6 месеца в Париж. По същото време в един от тамошните санаториуми изживява последните си дни безнадеждно болната Мина. Усилията на поета да я посети остават напразни. На 12 юли Мина умира. Погребват я в Париж. Потресеният Яворов започва да пише лирическа изповед - трагични преживявания и размисли по повод любовта му към Мина и нейната смърт.

Две година по-късно написва драмата „Когато гръм удари, как ехото заглъхва“.

Вражеската среда обаче до такава степен е озлобена срещу Яворов, че не престава стръвно да го гнети дори тогава, когато той вече е сяп, сломен, без работа и без средства за живеене. Как страшно е измъчван, колко самотен и изтерзан се чувства в последните си дни. Безсилен вече, изпива отровата и от страх да не би да оживее в тази зловеща действителност, пръска и черепа си с куршум на 29.10.1914 година. Така си отива, 36-годишен, в разцвета на творческите си сили, големият син на народа, талантливият представител на националната ни литература Пейо Яворов.

ХАЙДУШКИ ПЕСНИ

Пейо К. ЯВОРОВ

На Гоце Делчев

Ден денувам - кътища потайни,
нощ нощувам - пътища незайни;
нямам тато, нито мама -
тато да ругае,
мама да ридае...
Леле моя,
ти Пирин планино!
Море черно
цариградско вино.

С враг врагувам - мяра според мяра,
с благ благувам - вяра зарад вяра;
нямам братец, ни сестрица -
братец да ме хвали,
а сестра да жали...
Леле моя
сабя халосия!
Море люта
одринска ракия.

Бог богува - нека си богува,
цар царува - века ли царува?
Нямам либе, първа обич -
мене да очаква
и да ме оплаква...
Леле моя
пушка огнебойка!
Море тънка
солунска девойка.

||

Да бяха, либе, да бяха,
да бяха злато ковано
твоите руси косици...
Мяна бих сторил мило за драго
хранена коня,
мяна за благо,
турци да гоня!

Да бяха, либе, да бяха,
да бяха огън елмази
твоите черни очици...
Мяна бих сторил мило за драго
пушка бойлия,
мяна за благо
турци да бия!

Да бяха, либе, да бяха,
да бяха маргар мъниста
твоите бели зъбици...
Мяна бих сторил мило за драго
сабя по воля,
мяна за благо,
турци да коля!

***

ВЪЛШЕБНИЦА

Душата ми е пленница смирена,
плени я твоята душа! - пленена,
душата ми е в тихи две очи.
Душата ми те моли и заклина:
тя моли; - аз те гледам; - век измина...
Душата ти вълшебница мъли.

Душата ми се мъчи в глад и жажда,
но твоята душа се не обажда,
душата ти, дете и божество...
Мълчание в очите ти царува:
душата ти се може би срамува
за своето вълшебно тържество.

Тошко ТОДОРОВ

СТРАНИЧНИ ЕФЕКТИ ОТ ВАКСИНАЦИИТЕ

Много усилия бяха хвърлени за потушаване на нашумялия преди няколко години скандал след имунизационната кампания сред децата на аборигените в северна Австралия, където умря всяко второ имунизирано дете! Подобна е ситуацията и сред децата в Африка, но данни за резултатите там няма.

Според Информационната система за докладване на страничните ефекти от ваксинациите в САЩ, годишно се получават около 11-12000 официални съобщения, като около 1% от тях са за смъртни случаи. В същото време се признава, че само около 10% от лекарите докладват за страничните ефекти от ваксинациите.

Д-р Кр. Севърин твърди: "Само за две години, 1991 и 1992, в САЩ са регистри-

ФАТАЛНИТЕ ЗАБЛУДИ

рани 31666 случая на странични реакции след ваксинации, включително 706 със смъртен изход".

За такива случаи в САЩ през 1986 г. е създаден специален фонд за компенсиране на щетите от ваксинации (VICP), която до настоящия момент е изплатила повече от 1 милиард \$ за различни увреждания или смърт, настъпили след ваксинации, като има заведени още хиляди дела.

Вътрешната борба с болестотворните микроорганизми е много фин, сложен и индивидуален процес, така че всякакви вмешательства с готови серуми или антитела с неизяснен ефект и неуправляеми последици е наистина вандализъм. Остава неясен въпросът, кому, освен на фармацевтната индустрия, са нужни имунизациите и ваксинациите, както и раздухвания страх от епидемии?

През 2001 г. един от светлите умове и доблестни представители на българските медици д-р Атанас Гълъбов, написа книгата "Световната конспирация срещу здравето", която ус-

пя да разтърси българската прогресивна общественост, но не трогна медицинските светили и канцеларските мижитурки в здравното министерство.

В своята книга д-р Гълъбов пише:

"Въпросът, свързан с инфекциозните болести и имунизациите, не е строго медицински, а икономически! За да се спрат епидемиите, трябва да се подобрят условията на живот на хората, а не да се ваксинират. За да се подобри и като цяло здравното състояние на човечеството,

трябва да се извършат много реформи в обществено-политическия живот и здравеопазването, което обаче не е по вкуса на определена група от индивиди, печелещи от болестта на другите."

Логичен е въпроса, защо обществото е сляпо за геноцида, който се извършва срещу него и неговите деца от бюстителите на здравеопазването?

София,
Център за квантова медицина
GSM: 0877075805
02/ 846 48 10

Квантовата медицина - медицината, която лекува причините, а не последиците.

СУРОВИТЕ ЗЕЛЕНЧУКОВИ СОКОВЕ

Д-р мед. науки **Норман УОКЪР**
м.с.Рая Костова **ГАРДЖЕВА**
ХРЯН

Ние не използваме сока на хряна, тъй като неговите ефирни вещества са много силни, затова препоръчваме хрян, настърган във вид на каши, с добавяне на лимонов сок, два пъти на ден по половин чаена лъжичка на гладно. Такава смес помага за разлагането на наслоената слуз, без да се поврежда слезестата ципа. Приет по този начин, хрянът не дразни бъбреците, жлъчния мехур и слезестата ципа на храносмилателния тракт. Освен това кашичката на хряна с лимоновия сок е силно мочегонно средство, особено ценно при отоци и воднянка.

Най-удовлетворителните резултати се получават, като 150 г хрянова кашичка се смеси със сока на 2-3 лимона.

ЗНАМЕНИТИ ВЕГЕТАРИАНЦИ

ЛИЛИ ИВАНОВА ПЕТРОВА

(1939) - една от най-известните български певици. Едва ли се нуждае от представяне, но трябва да подчертаем нейната забележително добра форма и творческо дълголетие.

В интервю за в. "Доктор" от 16-22. III 2004 г. тя споделя:

"От седем години напълно съм изключила месото от храната си. Ям предимно растителни храни - плодове, зеленчуци, кълнове и зърнени зариодиши, ядки. От храната си също съм из-

хвърлила брашното, солта и бялата захар. Единственото изкушение, което си позволявам, е черния натурален шоколад и меда. През живота си никога не съм употребявала алкохол и не съм пушила. За мен това са изключително вредни навици, всеки ден виждаме ужасните им последици."

ЛЕЧЕНИЕ ЧРЕЗ ХРАНА

Петър ДЪНОВ

Храненето е метод за лекуване. По-добър метод от него няма, но трябва да се знае каква храна да се употребява и кога да се храни човек.

По време на боледуване и след оздравяване от дадена болест човек се нуждае от специфична-храна. Например, който е боледувал от треска, иска да яде кисело; при друга болест човек се нуждае от сладка храна.

правят го доволен, да се задоволява с малко. Ябълката предава следните качества на човешкия организъм: прави го мек, благ, снизходителен към хората. Лицето придобива свежест. Ако искаш да бъдеш сладък, благ - яж грозде. **Изобщо храната, оказва влияние върху характера на човека.**

Ако искате да подобрите кръвообращението си, яжте череши. Какво се крие в черешата? В нея се крият дълбоки чувства. В черешата се крие законът на свободата.

Едно трябва да се знае: всеки божествен плод има своето велико предназначение. Следователно, ако се храниш с ябълки, ще придобиеш едно качество; ако се храниш със сливи, ще придобиеш друго качество. **Каквато храна яде човек, такъв става.**

Изобщо, продъговатите плодове представят интелигентност, а валчестите, кръглите - живот и чувства. **Плодовете не са нищо друго, освен съвкупност от енергии, които функционират в тия форми.**

Картофите придават само едно качество на човека -

Какво дават дренките? Ако сте безхарактерен и отпуснат, като ядете дренки, придобивате устойчивост и издръжливост в характера. Те доставят желязо в кръвта.

Ако детето е малокръвно, давайте му повече круши; ако е грубичко по характер, хранете го с ябълки; ако му липсват благородни чувства, хранете го с череши, които едновременно стават регулатор на стомаха. Дините, дренките, тиквите също регулират стомаха. **Плодовете**

изобщо развиват благородни чувства. Само че не трябва да се преяжда, да се претоварва стомахът.

Някой казва: имам невраснения! Яж грах! Друг казва: страдам от ипохондрия. Яж жито! Казват за някого, че този човек е много сприхав. Дайте му да яде царевица! Еди-кой си не обича да устоява на своите задължения. Дайте му да яде ръж! В ръжта има нещо идеално, тя расте нависоко. Тя, като влезе у човека, създава висок идеал.

В някои плодове преобладават известни цветове повече, в други по-малко. Например вземете черешата - в нея преобладава повече червеният цвят. И следователно, ако някой е малокръвен и ако разбира закона, при яденето на черешите, ако той има туй разположение, ако яде по новия начин, яде чрез разбиране, а не механически, непременно той ще възприеме всичко онова, което е необходимо за неговия организъм.

Ябълката се е създала в астралния свят, а крушата и лимонът - в умствения. Като погледнете формата и цвета на домата, ще установите, че той е останал назад в развитието си. По-далеч от живота на стомаха той не е отишъл. Материалистите са подобни на домотите. Черешата представлява символ в природата. Червената череша, както и всички червени плодове, излязоха от рая. Черешата действа разслабително на организма.

При малокръвие - яжте краставици.

ЖИТЕН БЛАГОСЛОВ

Христо МАДЖАРОВ

„НЕЦИВИЛИЗОВАНИТЕ“ ДЪЛГОЛЕТНИЦИ

През миналия век бяха открити няколко племена в различни части на света, които не поддържат контакт с цивилизования свят. Такива са Йеменитите от семитски произход, индианците Майа от Юкатан и племето Хунза в Хималаите. Учените бяха озадачени от тяхното феноменално здраве, липса на болести, дълъг живот.

Храната им съдържа малко белтъчини и много естествени въглехидрати. Йеменитите хапват месо само по празници, а индианците Майа са вегетарианци - ядат царевича, бобови растения и зеленчуци.

Хунза са най-здрави, дълголетни и издръжливи. Живеят над 100 години и са енергични и силни до края на живота си. Ракът, сърдечните болести, ревматичните заболявания, зъболбол, високото кръвно налягане, артериосклероза, диабет, слепота, артрит и много други модерни за западния свят болести са им непознати. В същото време наоколо племената водят тежко съществуване, страдат от туберкулоза, тиф, диабет...

За това гарантира шотландският лекар Мак Карисън, прекарал 14 години в Северен Кашмир в съседство с тях. Той бил доста зает да лекува болести на племето от единия бряг на реката, докато на другия, където живеели хунза, нямало болести и никой не го търсил. Петдесетгодишните жени били още красиви, а старците правели над 10 км "леки разходки" из козите планински пътеки.

Като се завърнал в родината си, д-р Карисън издал книга за хунза, която учените посрещнали с недоверие. Но за щастие тя предизвикала експедиция от дванадесет човека, между които трима лекари, биолог, етнограф и ботаник. Д-р Ахтар построил там болница, в която не влязъл пациент.

Учените разкрили, че тайната на хунза се крие в дисциплината им на хранене, която е за тях нещо като национален патент и достояние.

Хунза са земеделски народ. Основната им храна съдържа зърнени храни, **жито**, ечемик, елда, сурови плодове и зеленчуци, малко козе мляко, малко яйца и много малко месо - само на ритуални празници. Те сушат храните си, за да ги запазят за зимата.

През зимните месеци на престою си европейците били изумени - по техните представи хунза не се хранели. Изпивали само купа хранителна течност от техните плодове и планинска вода.

Този коктейл бил главно от кайсии, към които хунза имали особен афинитет. Имат си пословица:

"Жена ти няма да дойде там, където кайсиите не раждат."

За да обяснят европейския им тип, етнографите решили, че основателите на този народ са били търговци и дезертъори от армията на Ал. Македонски.

Какъв е изводът относно дълголетието?

БОЛЕСТИТЕ СЕ ГОТВЯТ В КУХНЯТА

Човешката еволюция се отнася явно до материалната цивилизация и е съпроводена с горделиво невежество относно основите на живота, с откъсване от природата

и с биологична деградация. Човекът е единственото същество на земята, което разваля храната, преди да я яде. Бавната дегенерация на човека до днешния ад от болести е започнала с откриване на готварството. Творческото въображение на хранително-вкусовата и готварската промишленост е насочена към изобретяване на все по-модерни средства за разрушаване на храните и разболяване на хората.

Модерното облъчване на храните, "за да не поникват и да се запазват свежи", както и генно-мутиралите храни, подготвят бъдещи туморни заболявания.

Складирането, замразяването, сушенето, соленето и консервирането също свалят жизнената стойност на храната. Пресни зеленчуци само за ден при стайна температура губят 50% от витамин С; бланширането и замразяването разрушават витамин В1 и В2 и т.н.

Още преди век Махатма Ганди казва от Индия, че **"Болестите се готвят в кухнята."** И, че **"Първото лекарство, внесено в дома, влече след себе си останалите."**¹

В България Учителят изразява същото мнение.

*"Когато се опече житото,... намираме се пред резултат на човешката наука и знание. От този процес произлиза една "нова" (вторична - бел. ред.) наука, наречена "готварство"..."*² *"Ако разгледате научно какво е допринесло готварството в днешния му вид, ще видите, че то води след себе си редица изопачавания."*³

Готвенето разрушава ензимите 100%. А те са жизнени катализатори, необходими за правилно смилане и асимилиране на храната. С дъвченето те образуват активни вещества. За здравето са необходими около 600 ензима (те са около 2000), но всички те, както и много витамини и минерални вещества, се рушат при готвене.

1 - Махатма Ганди, „Пътят към здраве“, ок. 1935
2 - „Гордост и ревност“, 31 август, 1928г., МОК 8г., т. „Божествените условия“
3 - „Положителни и отрицателни черти на човека“, МОК, г. VIII, Сф. 1928, ст. 33

Естествените лекарства

Милена АТАНАСОВА

КОПРИВА (Urtiva dioica L.)

Основни представители: Обикновена коприва (Urtiva dioica), Urtiva urens L.- малка коприва; има и друг вид коприва - бяла мъртва коприва (L a m i u t album), но тя е от друго ботаническо семейство.

Използвани части от растението: Листата. Основни биологично-активни съставки: Флавоноиди (изокверцетин, рутин), витамин С, витамин К, каротини, тритерпени и стероли (вкл. Ситостерол), силиций и калиеви соли, танини, хлорофил, белтък, влакнини. Съдържанието на глюкокинини, които са отговорни за "антидиабетичната" активност все още подлежи на задълбочено обсъждане. Власинките съдържат специално амини като хистамин, серотонин, холин и др.

Здравни ефекти: Биологичен ефект: Астрингентно действие (уплътнява тъканите и намалява секрециите), диуретичен ефект, тонизира и намалява кръвното налягане.

Приложение при заболявания: Копривата е една от най-използваните билки. Тя се прилага за общо тонизиране на организма и за общо детоксикиране. Може да бъде полезна в някои случаи на ревматизъм и артрит. Показала е благоприятно действие при всички разновидности на екземата, особено ако е "нервна екзема". Използва се за намаляване на кръвотечения от носа и за намаляване на симптомите, когато има кръвене от някакъв орган, например при маточни кръвотечения, хемороиди. Употребява се при възпаления на пикочните пътища, за профилактика и третиране при пещчинки в бъбреците, при диария, хронични заболявания на правото и дебелото черво. Установен е благоприятен ефект при хипертрофия (увеличение) на простатата и аденом на простатата.

Странични ефекти: При изсушаване и сготвяне на копривата, действието на хистамина във власинките се елиминира и копривата става напълно безопасна.

Приложение: Влиза в състава на готови билкови продукти като прах от изсушените листа, течен или сух екстракт, тинктури; билкови чайове - запарка, приготвена от 2-3 чаени лъжички изсушени нарязани листа се заливат с 1 чаша вряла вода, престоява 10-15 минути, изпива се на три пъти през деня.

БЪЛГАРСКОТО РОДОЛЮБИЕ ПО СТРАНИЦИТЕ НА „РОДОВО ИМЕНИЕ“

Николай КАФТАНДЖИЕВ

ЕДНА ГОДИНА „РОДОВО ИМЕНИЕ“

Празнуваме я на 24 октомври в Народното читалище „Славянска беседа“ от 18.30 ч.

Защо именно в „Славянска беседа“? - Защото в него са се изявявали истинските български отколе и защото читалището винаги е било факел на родолюбието българско, а девизът на седмичника е

„ДА НАПРАВИМ БЪЛГАРИЯ РАЙСКА ГРАДИНА“.

Една година не е много време, но през нея вестникът доказва своята виталност и всеки, който е прочел няколко броя от него, знае, че думата „сектанщина“ му е прилепвана от тези, които искат да задържат статуквото на един отиващ си свят.

Редовните му читатели знаят също, че няма негов брой, от който да не лъчи любовта към България и българския род.

Като човек, който проучва делото на един от видните родолюбци, Петър Димков /1886 - 1981/ и се е докоснал до личността и делото на изследователя на Орфей, Никола Гигов, желая да споделя своето виждане как тяхното дело е представяно от „Родово имение“.

Разбира се, това е само началото на новата рубрика на седмичника. Тя си поставя двойна цел: първо, оценка на свършеното досега през погледа на читателите и второ - препоръки за бъдещата ни дейност в тази насока.

КОЙ Е НИКОЛА ГИГОВ?

Отговорът за мен е: „Добре познатият... непознат“.

Първо, при едно съпоставяне на проучванията върху Орфей, несъмнено ще се окаже, че Никола Гигов е най-всеобхватният негов проучвател в света. Той изследва Орфей вече близо 50 години. Сред статиите и книгите му за Орфей са „Легенда ли е Орфей?“, „Орфей и Европа“ и „Орфей и азбуката“. И трите имат луксозно издание на английски език. Първите два труда бяха публикувани на български в един том от издателство „Хелиопол“, с общо заглавие „Тайната на Орфей“. Никола Гигов е също поет и проучвател на българската история. Неговият поетичен талант му позволява да възкресява събития и герои за българските родолюбци.

Ето някои БЪЛГАРСКИ ОЦЕНКИ

за личността и делото на Никола Гигов:

„Ти си поет на съкровени български въздедения, на мечтата за целокупно човечество, на родопските хора и родопската природа. Ти си летописец на българската орис в Западните покрайнини на родината.“

Николай Хайтов

„Гигов върви по Орфеевата пътека и написаното от него е вярно.“

Ванга

„Защищавай поезията и легендите за Родопския край, а Орфей ще те възнагради с вдъхновение и обич.“

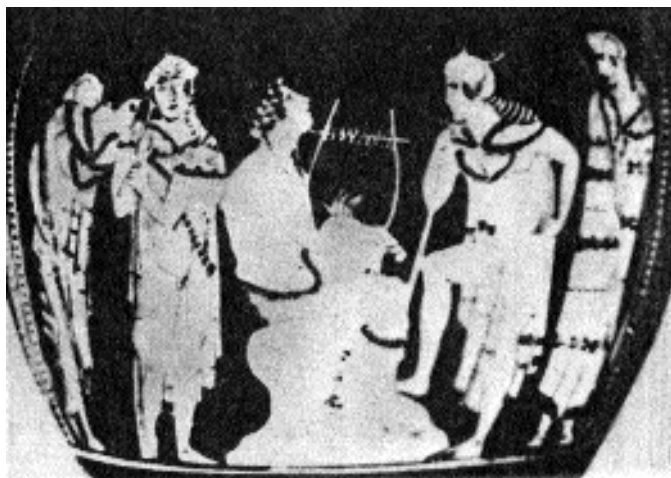
Проф. Любомир Далчев, скулптор

„Твоите книги за Орфей трябва да вървят редом със златните тракийски съкровища.“

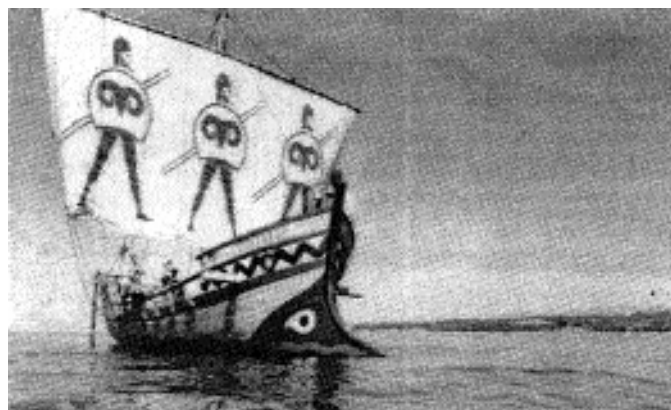
Д-р Никола Шишманов, Швеция

РЕДОВЕ ОТ ЧУЖБИНА:

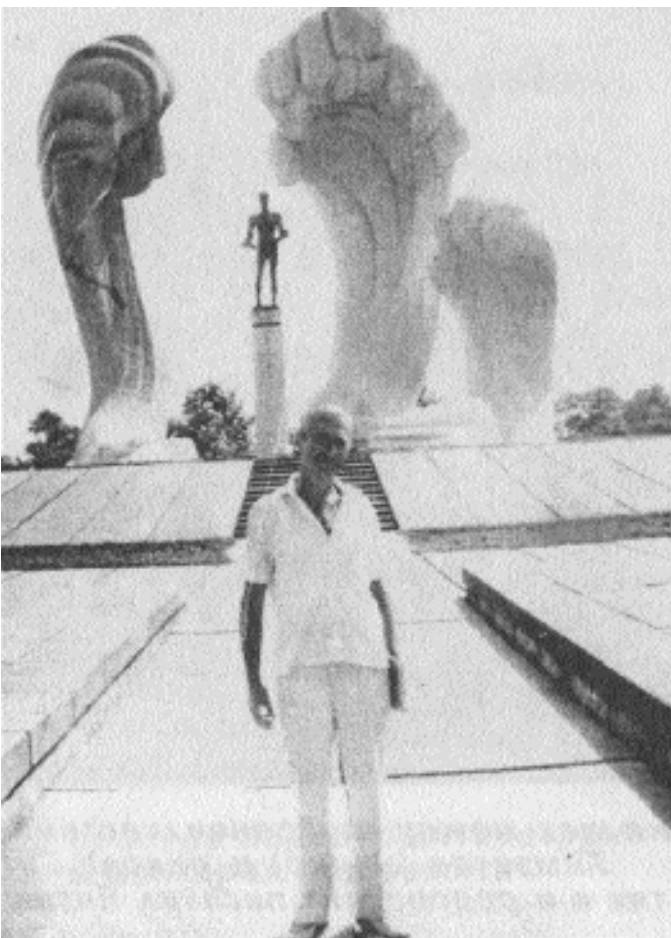
„От много години Никола Гигов работи по темата „Легенда ли е Орфей“. Той доказва, че това е най-големият тракийски поет от античността, най-светлата звезда, която греє и сега над нова България.“

„Траки, заслушани в Орфей“ - изображение, което вдъхновява поета половин век

Съвременният кораб „Арго“ по пътя си от Гърция към Колхида

Поетът аргонавт в Колхида - град Поти (1984 г.)

Вестник „Таймс“, Лондон, 4 юли 1984 г.

„Подарявам Ви папирус със сцена от времето на Рамзес II и очакваме с нетърпение изследването Ви „Орфей и Египет“.

Мей Мохамед Абул Дахаб - посланик на Египет в България, 1999 г.

„Написах нова опера за Орфей. Каква невероятна беше срещата ми с Вас! Подарявам Ви моя плоча с музика.“

Ален Амуе-Аева, Париж

„Във Вашата лира пулсират ритмите на вселената.“

Ирина Виноградова, Русия

В следващият брой - „Никола Гигов на страниците на „Родово имение“.

София, 19.09.2006 г.

Никола ГИГОВ

НАСЛЕДСТВО

Аз имам цялото наследство на непокорните деди. Изстрадани до болка песни, хайдушки кървави следи; Земя - посята с бойни гилзи, небе - звънящо с родна реч. И бяла като обич риза - Планински поздрав отдалеч...

Аз имам цялото наследство от извори и върхове. И книжка мъничка от детство със Ботевите стихове.

Една кама с хайдушки порив, едно перо с орлова вис. И необятните простори, в които да преминеш чист.

И цял живот да носиш онзи безкраен български копнеж: До пушката да сложиш роза, готов за правда да умреш.

ВЕЛИКАТА КНИГА

Земята ни, братко, какво е? Бяла книга от български кости. И герои, герои, герои - по могили, редути, предмостия.

Ти четеш ли Великата книга - ерни угари с белите кости. Ако в тебе кръвта им достига, ти земята в сърцето си носиш!

ПРИЗНАНИЕ

Ще бъда българин до сетния си дъх. И Ботев ще е моето сърце, Балкана ще е моят стар баща, Родопа ще е древната ми майка и Шипка ще е бойният ми храм.

Българийо, живота си ще дам да не загасва родното огнище, да не заглъхва майчината песен, да не бледнее старата ни мъка, да не погине буйната ни кръв...

Аз търся всички хора по земята и всички ще ми бъдат скъпи гости, но няма да продам за шепа злато една-едничка шепа родна пръст.

Земята е посята с бойни кости, нашарена е с непреходни кръстове. И цял живот ще бдя на поста си - с безкрайна обич и внезапна мъст.

Българийо, ти провери словата ми, когато стана шепа родна пръст!

ОРФЕЙ И ЦВЕТЯТА

Докосване до книгата „Магическа ботаника“ от Орфей

Ентаз
Никола ГИГОВ

СИРИНГА - ФЛЕЙТА ЗА ЛЮБОВ

Орфей засвири на флейта. Музиката не звучеше отвън, а звучеше вътре в мене. Орфеевото езеро се заигра, трепетликите затрептяха.

После Орфей заговори: - От тръстика си направих сириंगा /флейта/. С нея може да развеселиш тревата, да привлечеш птиците и да разиграеш водата. Сириंगा е първият ми музикален инструмент. Сетне направих бърдуче /малка стомничка, пълна с вода, която при духане свири/. И окарина направих.

Люлякът е също като сириंगा. Носи аромати. Той е нежен тъкач на трепети. Люлякът е крал на сказанията. До тях ясновидецът съзира бянове. В люляк славеят свива гнездо и пее за своята любима. Край люляк можеш да придобиеш друго зрение. Там, в люляка, пее душата ти.

СТИГИЙСКИ СЪН

- Понякога болката у човека е толкова голяма, че той търси изход дори чрез смъртта. Но смъртта е изход без връщане. А макът е изход с връщане.

Аз познавах добре мака. Знаех го от Родопите, проникнах още по-дълбоко в неговите светове в Египет, опознах и „черния мак“ в Колхида. С черния мак от Колхида си помогнахме да вземем Златното руно.

„Икел“ е сънят - така го наричат Боговете. А сънят е неразгадано чудо. „Фобетор“ наричат смъртните. „Фантаз“ - бленуващите чрез сънища. А „Ентаз“ - това са хората, които приемат Божествената светлина, сами излъчват и я даряват на другите.

Когато бях в Египет и египетските жреци ме положиха в каменния саркофаг и ме захлупиха с тежката каменна плоча, за да престоя жив погребан там дълго време, аз усетих как душата ми излезе от мен, мина през камъка и заскита по света. Това не беше сън, не беше и смърт, а беше състояние близко до кома. Ясновидецът преживява страшни изпитания, за да преживее всички ужаси и страхове. И когато ме отхлупиха от саркофага и ме повдигнаха почти мъртъв оттам, аз вече имах подсилени сетива и долавях невероятни светове. Пътят на ясновидството минава през голямото страдание.

ТАЙНАТА НА ЧОВЕШКИТЕ ОЧИ

- Знаеш ли колко вида човешки очиима?

Не познавам нищо по-свято и нищо по-агресивно от човешките очи. Сякаш цялата поезия и цялата наглост е там. От девичи свян до крещяща похот, от гальовна ласка до копие-поглед, от велико прозрение до похотлива лъскавина, от зора до буря, от молба до закана, от любов до омраза. И който може да чете по очи, разбира душата на човека.

Еднакви ли са двете очи? Може ли с едното око да обичаш, а с другото око да мразиш? Може ли с едното око да казваш истината, а с другото око да лъжеш. Какво става в човешките очи?

Очите са прогледнала пръст. Дясното око е демон, а лявото око - ангел. Онези, които стрелят, притварят лявото си око, а окото на демона е разширено.

ЧОВЕКЪТ Е ВЕЛИКА ТАЙНА И НИКОЙ НЕ Е ПРОНИКНАЛ В НЕЯ ДОКРАЙ

Някога хората са се страхували да се погледнат в очите. А смъртта е чакала онзи човек, който се е одързостил да погледне своя вожд в очите.

Останала е легенда, че ако си миеш лявото око - докосваш богинята на любовта, ако си миеш дясното око - докосваш демона и целия пъкъл.

Да надникнем в човешките очи.
Има очи, галещи като балсам. Да ти е драго да ги погледнеш.

Има святащи очи като на гърмяща змия.
Има очи-изник, бликат като утринен благослов. Но има и тежки очи - урочасват хората.

Най-силни са очите-вазита - с поглед укротят и убиват звяр. Има очи, които убиват с поглед.

Има очи-хипнотични - превземат те и те дър-

Орфеевото цвете, отгледано от автора - след анабиоза на цветето. Посадено през 1976 г., вече 30 години цъфти

жат изцяло, без да осъзнаеш себе си.

Има очи-ясновидци - дърпат завесата на бъдещето и откриват нови простори.

Има очи големи и влажни - пълни с чувства и копнеж.

Има очи малки и дебнещи - упорити и твърди като кремък.

Има очи с бръчици отвън - пронизват и мерят като кантар.

Има очи с пламъчета - жадуват любов и власт.
Има очи с жълтеникав оттенък - това са тигри за скок.

Има очи на самодива - езерни, влизаш и се давиш в тях.

Има еленови очи - виждат и откъм гърба.
Има електрични очи - нещо пука и искри.

Има очи, потъмнели от слава - напълно слепи, а гледат ясно.

Има очи-тонук - като чан без език.
Очи-кадем - талисман за деня.

Очи-светкаливки - призовават като звезди.
Очи-въртовейки - доноснически и пригоденски.

Миши очи - страхливи и бягащи.
Орлови очи - гледат отвисоко и надалече.

Риби очи - удължени и потайни, но с избрана посока и цел.

Има раздърмушени очи - с жилки от болест и терзания.

Очи-цинтове - дете минат и тъпчат с поглед.
Очи-миловници - милват като най-нежната ласка.

Безочливи очи - нямат ни срам, ни грях.
Очи-устрели - бодат като игленик.

Очи-хромел - мелят като караджейка.
Очи-треперушки - плахи, срамежливи, кротки.

Очи-цигански пирони - забиват се до кокал.
Очи-деликанлии - луди, млади и хвъркати.

Очи-гъдки - ласкателни и подвеждащи.
Очи-тутор - дебнат с вечна опека, какво си сторил и защо.

Има очи-небеса - широки и сини и ти иде да летиш.

Очи-мрак - сладка нощ, в която се загубваш.
Очи-кафява есен - меко, нежно и щедро сърце.

Очи със зелени пръски или очи с точкици - свърталище на огън и мраз.

Има опушени и омъглени очи - крият се, крият се.

Очи за кордене - избелели и изплакани от скръб.

Очи за любов - огнени, жарки, изригващи.
Има очи-зангазоващи - мързеливи и задрямали.

Очи-стрелушки, очи-ледунки, очи-градинки, очи-пустини, очи-клепало /удрят ти клеп - клюка/, очи-мамници, очи на бик - яростни, очи-палаври - родени за лъжа, очи - пиргове - високи и недостъпни, очи-панаир - купуват и продават, очи-тресавища - нагазиш и затънеш, очи-сълзички - изворни и чисти, но страдащи, очи-топило, очи-гръм, очи-змийски кокал, очи-пещ, очи-стъкло, очи-омайниче, очи-роса...

Очите на човека са душевното му огледало. Хубави очи - здрав човек, големи очи - чувствена душа, малко очи - упорит характер, бръчки край очите - проникателност и съмнение, пламъци в очите - власт и любов, продълговатите очи - деликатно сърце, светулки в очите - любов, любов...

Целият космос е в човешките очи. Но най-страшни са очите-монети. На тях са изрязани ликовите на императори. В тях не може да се огледаш - в тях може да умреш.

Колко много и различни очи. Хайде да се погледнем в очите!

ОРФЕЕВОТО ЦВЕТЕ

- От моите капки кръв поникна Орфеевото цвете. То е частица от мене.

То може да се изскубне с корените, да се държи две години и половина, а след това, ако се посади в естествената му среда /скална пукнатина/, отново се разлиства. Раззеленява, разлиства се, цъфти отново. Това цвете е единственото, което изпада в анабиоза /мнима смърт/ и крие тайната на безсмъртието.

След мене римляните секоха монети с образа на това цвете. Императори идваха в Родопите да се поклонят на родния ми край.

Цветето е скално и расте в скални пукнатини. Цъфти през май и юни.

Стръкчетата му са високи 10-15 сантиметра. Цветчетата му са по 3 или 5 камбанки. По цвят са бели с лилави оттенъци.

Цветето е свръхчувствително. Ако облак премине пред слънцето и сянка пропълзи долу, то мигом свива листчетата. А щом сянката премине и слънцето изгрее пак, Орфеевото цвете се разпуска, разтваря - сякаш поглъща светлината. То е като стих и музика, сътворени от родопската природа.

Цветето пие вода на глътки като живо същество. В основата си има чашка от зелени листа. Сякаш не е цвете, а бленуваща душа.

Това цвете е най-красивото и най-лековитото. През вековете е имало 6 имена: китара, стирара, шапива билка, родопски силивряк, Хаберлея родопензис, Орфеевото цвете.

Чрез книгата си „Магическа ботаника“ бях предал много знания за това цвете, за да служат на посветените.

И макар и да е изгорена книгата ми, у старите хора все още е останала част от древната памет. По Гергьовден старите хора стриват листа от Орфеевото цвете, смесват го с кърмата и така закърмят стадата си. Така предпазват животните от шап. Затова едно от имената му е Шапива билка.

И днес с Орфеевото цвете кичат детската люлка, та да не се урочасват децата. Закачват цветето и при добитъка. Момите скришом го слагали в дрехите на избраница, та да е вечна любовта.

След смъртта ми, траките-беси от това цвете правеха талисмани. Носеха го на верижки на шията. А в сърцето си носеха мене. Слагала го и по олтари, пръскаха го със светена вода и то се раззеленяваше. Богомолците възприемаха това като чудо.

Римляните изсекоха Орфеевото цвете на монети. Там, на монетите, е изписано „Родопи“. Изобразена е жена, седнала на скала, която държи в ръката си Орфеево цвете. Жената е образ на планината. А цветето носи моите капки кръв, моята обич и с Орфеевото цвете идвам при вас.

ЧЕТИРИТЕ ТАЙНИ

- Никой не знае точно откога е поникнал животът. И откъде точно е дошъл. Но от древни времена са останали четири вечни тайни:

„Съпружество“ между човека и космоса е първата и най-голяма тайна.

Втората тайна е любовта.

Третата тайна е дарбата.

Четвъртата тайна е смъртта.

И от тези четири тайни е сътворен моят Орфеев стих:

„ПОЗНАЙ СЕБЕ СИ И ТИ ЩЕ ПОЗНАЕШ ВСЕЛЕНАТА И БОГОВЕТЕ“.

РАЛИЦА - МОМИЧЕТО НА ЗЕЛЕНИЯ ВОДОЛЕЙ

Силата на първия образ и красотата на душата

Мария СТАЕВА

Децата усещаха, а за тях да чувстват бе равносилно на знание, че светът на възрастните е скучен и много фалшив. Те не искаха да знаят и дори за миг не допускаха в себе си мисълта, че някога ще живеят в такава ограничена и сива реалност. Логиката съвсем не ги интересуваше, фактът, че ще пораснат не ги вълнуваше, защото мислеха, че нищо не може да ги промени. Вярваха, че винаги ще виждат пъстър и безкрайно интересен живота - такъв, какъвто бе за тях в детството им - и че ще продължават всяка сутрин, отваряйки очи, да предвкусят новото, което ще им донесе идващият ден. Затова скачаха децата от леглото веднага щом се събудят - за да не закъснеят и изпуснат частица дори от новия ден. Те не можеха да знаят, че тази тяхна естествена и пълна увереност ще бъде изгубена и от нея ще остане само силна, неосъзната носталгия по безгрижното детство.

После порасналите деца забравяха или ако помнеха, намираха извинения в обстоятелствата и пречупваха своите малки деца. Притежаваната творческа способност използваша несъзнателно. Изграждаха образ за възможностите и заложбите на своите наследници, а децата с доверие, с чистата си душа го приемаха и следваха безрезервно, защото бе измислен от техните майки и бащи. До края на живота им образът, сполучлив или не, ги придружаваше и определяше успехите и постиженията им във всички начинания.

Така човекът, създание силно, с оръдие най-мощно в света - мисълта - сам пречупваше устрема си и скланяше подчинено глава.

Хората подсъзнателно схващаха своята подчиненост на първия, създаден за тях образ. И винаги се бореха срещу неговите окови. Но поотделно никой не можеше да направи много.

Тогава се създаде план. Беше измислен от хората. В изграждането му взеха участие много човешки души. Милиони се включваха, оформяха детайлите по своето участие, обсъждаха го с другите, с които щяха да работят заедно.

После се пристъпи към реализацията му на Земята. Нямаше човек, който да не знаеше за този план. Всеки участваше, дори и спящ, дори и да не разбираше, дори и да бе забравил, след като бе дошъл, защото чувстваше.

В различна степен човек осъзнаваше случващото се - човешките души, еднакво прекрасни, бяха различни в своята индивидуалност, и света, в който се живееше, и силите, които го управляваха, използвайки разликата, не даваха възможност да се разкрие тяхната невероятна красота. Едно речно камъче само по себе си е красиво - със своята здравина, с формата си, с различните цветни нюанси по повърхността му. Едно перце също е красиво - със своята въздушност и лекота, с краските по него. Когато обаче водата ги залее, камъчето остава на дъното и красотата му се губи на пръв поглед, а перцето изплува и е видимо за всички. Така всяка душа е прекрасна и уникална, но изкуствените условия в тези времена не позволяваха да блесне всяка красота. Но във всичките души стаяваше се тя.

За решителните действия по плана бе привлечен един от жреците. Предложено му бе да се въплъти в необичайно място на живот, откъснато от хората, далеч в гората. Полакоми се той, защото от всичко най-силно желаеше по мощ и власт да бъде първи, по-горе от главния дори. Интересното в тази ситуация и във всички, следващи я до края на борбата, бе, че мисълта човешка впрегна за своята цел енергията на всички тъмни сили. Гордостта и суетата пратиha тогава жреца да живее в пространство на любов, изграждано с хиляди години. Неговата половина, придружаваща го всеки път, за да приеме от него знанията скрити и пак отново да му ги даде, също слезе

там. Това, което изживяха този път, ги върна във времената стари, когато животът описваше се кратко с думичка една: "Щастие".

И разбраха те тогава. Разбраха, че винаги ще бъдат човеци и от своите човешки пориви и желания не само не могат да избягат. Ясна мисъл, че не искат от тях да се лишат, избухна в съзнанието им със страшна сила. И тази мисъл поведе ги към бъдещето.

Сами хората, сами, щяха да върнат живота си и да докажат, че няма сила, която да ги владее, а те владеят всичко.

Жени обичаше да чете и предаде на Ралица своята любов към литературата. Детето имаше любими приказки и стихотворения. От малко то разбра, че приказката, песента му предлагат разнообразие и красота. Естествено хрумна му да съчинява. И да пее, и да рисува, и да танцува. Родителите бяха очаровани, когато Ралица с въпрос в очите показваше поредната рисунка. А още повече после, когато смееше се тя на глас от радост за оценката на това, което беше сътворила, защото бе вложила в него свои чувства.

- Да, можеш, ти можеш всичко. Много е хубаво твоето стихотворение. Ти си истинска поетеса. Моята малка художничка! - изливаше се от устата на Слави.

Ралица четеше в очите му обич и беше й уютно и сигурно.

Понякога се връщаше от детската градина натъжена. Не беше цел на учителката там на децата заложбите да се развият. Не можеше да види, да усети творчеството и стремежите на всяко дете, увереност да му даде. Не, не че го правеше целенасочено, но и нейната човешка душа, безкрайна и прекрасна, бе в същия капан, както родителите, оставили децата си на грижата на друг. Дори напротив, голяма чест и отговорност, не на всекиго дадена, бе професията, свързана с деца в тези времена.

Но в детските заведения и в училищата имаше и особени учители. Тези души бяха преживели много в миналото, а сега идваха да помогнат на общото дело. Те бяха родени в условия и семейства, които им позволяваха да останат будни. Целият си живот посвещаваха на подготовката на народа на българите за момента, когато той трябва да поеме съдбата си в свои ръце.

Ралица беше в шести клас, когато срещна една такава необичайна личност, учителка, която тихо вършеше своята работа.

НЕКА ДА ЖИВЕЕМ В РАДОСТ

Нека да живеем здрави,
да се къпем в радостта!
Хармонични, вечно млади
да прегърнем любовта!

Нека да живеем днеска -
да сме весели в мига!
Нека злото да забравим,
да си чуваме смеха!

Нека да живеем с песни
за доброто, красотата!
Нека всичко да е лесно,
да е благо на душата!

Нека да живеем пълни
с нежност и очарования,
да сме всякога доволни
с приказно сияние!

Бианка ГЕНОВА, Русе

НЕ ПОМНЯ

Не помня тътена ужасен,
ни грохота на грозната война,
не помня погледа уплашен
тогаз на мама с мен сама.

Не помня страшните сирени,
ни смъртните лица навред,
що в паника обезумели
защита търсели без ред.

Не помня ямите зловещи,
ни сгради срутени безчет,
смесени със детски вещи,
от някой вражи самолет.

Не помня бликналите сълзи
по детските лица тогаз,
не помня танковете бързи
с дула димящи срещу нас.

Не помня жертвите човешки,
що грабела във дар смъртта,
ни мъките безкрайни, тежки,
що смучели от нас кръвта.

Не помня, вярно е, признавам,
но в Израел е тъй, го знам.
Затуй всички призовавам
за вечен мир и дружба там!

Николина АЛЕКСИЕВА

ЯВЛЕНИЕ

Левски е огромно светило.
Левски не се нуждае от кандило
и друго каквото и да било.
Левски е неугасимо светило.

Левски е образец на великодушието,
Левски изключва малодушието.
Левски е поривът на свободата,
Левски е гребенът на вълната.

Станислав БЕЛЧЕВ, Варна

Редакционна бележка

Редакционният колектив на вестник „Родово
имение“ се извинява на читателите си заради
неволния пропуск в бр. 51. Стихотворението
„Тъгата на земята“, публикувано на стр. 14 на
вестника, е с автор Йорданка Джелепова от
Стара Загора.

Поднасяме нашите извинения и лично на г-жа
Джелепова.

Джон Хайцман, както много други хора, почна да си припомня миналото. В някаква степен, изказванията на професора му бяха понятни. По принцип, човек може да се опита да открие хубави моменти в миналото си и вероятно те ще окажат положително въздействие. Проблемът при него бе тъкмо в това, че всичко преживяно досега, му се струваше не толкова приятно, колкото безинтересно, и даже безсмислено.

Хайцман си спомни как се ожени по съвета на баща си за дъщерята на един милиардер, допълвайки по тоя начин капитала на империята. Бракът не му донесе удовлетворение, жена му се оказва неплодна, а след 10 съвместни години, умря от предозирване на наркотици. След това се ожени за една известна млада жена-модел, която се постарала да изиграе ролята на страстно влюбена, а само след половин година съжителство охраната му представи снимки, на които жена му се развличаше с бившия си любовник. Той дори не говори с нея, а просто нареди на охраната тя да не му се мярка повече пред очите и никога вече да не му напомнят за нея.

Така Хайцман дойде в спомени си до началото на своята дейност в империята на баща си, но не можа да различи нито един приятен момент, на който да иска да спре вниманието си и да изпита положителни емоции.

Имаше само един приятен момент: когато доказа на баща си, че няма нужда да става едновластен собственик на валутния фонд. Нека другите вносители, предоставящи своите капитали на фонда и желаещи да ги умножат, сами да умуват как да увеличават целия му капитал - нали така те ще работят за тях, за Хайцманови!

Баща му мисли няколко дни. И един ден, на масата, макар и много пестелив на похвали, каза:

- Аз съм съгласен с предложението ти, Джони, относно фонда. Съображенията ти са верни - ти си гений. Поразмисли и над другите направления. Време ти е да застанеш на кормилото.

Няколко дни Джон Хайцман бе с приповдигнато настроение. По-късно той взе още няколко решения - и пак увеличи прихода на финансово-промишлената империя. Обаче особена радост от всичко това повече никога не изпита. Отчетите с нарастващите цифри на печалбите престанаха да го вълнуват - нямаше вече кой да го хвали. Баща му умря, а похвала от подчинени радост не носи. Ето как, малко по малко, Джон стигна в спомените си до детството. Мисълта му осветяваше вяло епизодите с редките контакти с баща му. По правило, строгият му баща даваше наста-

ПЛАНЪТ, ПО КОЙТО СЕ УПРАВЛЯВА ЧОВЕЧЕСТВОТО ПОВЕЧЕ ОТ 6000 ГОДИНИ...

ИСТОРИЯТА НА ЧОВЕЧЕСТВОТО, РАЗКАЗАНА ОТ

АНАСТАСИЯ

НАЙ-ЩАСТЛИВИЯТ СПОМЕН

Най-голямото щастие в живота на човек е да съзнава, че обича всичките души човешки и че те обичат него, макар невинаги да го показват, и че някъде сама е сродната душа, жадуваща единствено за него

вления само в присъствието на бавачките и учителите, прикрепени към Джон. , И изведнъж по тялото на лежащия неподвижно милиардер като вълна премина топлина! Тялото трепна от приятно усещане. В спомените на Хайцман изплува ярка и много ясна картина: отдалеченият кът на една градина и една малка, двуметрова къщичка с прозорче, потънала сред акации.

Странна и необяснена докрай е тази склонност на повечето деца са си правят къщички - свое лично пространство. Този стремеж не зависи от това, дали детето има в дома на родителите си отделна стая или живее в една стая с тях. Винаги и почти при всички деца настъпва период, в който започва собствено майсторене на собствено ъгълче. **Явно, у човека има ген, носещ някаква най-древна информация, която му казва: „Ти трябва сам да си изградиш свое лично пространство“. И човекът, детето, следвайки този зов, идващ от дълбините на вечността, започва да го строи. Нищо, че построеното е несъвършено, в сравнение с апартаментите на съвременния свят - в това, което си е направил сам, човек се чувства много по-блажен и щастлив, отколкото в луксозните апартаменти.**

Така и деветгодишният Джон Хайцман, макар и да имаше две свои просторни стаи във вилата им, реши да си построи собствено-оръчно малка къщичка.

Той я направи от пластмасови кафези за разсад. Те се оказаха много удобен строителен материал. Бяха разноцветни и Джон нареди стените от сини кафези, а от жълтите направи един сектор долу по целия периметър. Монтираше ги един в друг, и понеже имаха жлебчета, се зацепваха добре и конструкцията се държеше здраво. Направи и вътрешна стена от кафези с дъното навън така, че отвътре всичките му стени се оказаха с множество рафтове. За покрив на къщичката

Джон използва дъски, които после покри с найлон, като го закрепил към тях с машинка за подшиване с телчета.

Той строи къщичката си цяла седмица по три часа дневно, които му бяха отредени за разходки на чист въздух. На седмия ден, щом дойде времето за разходка, Джони веднага тръгна към своето творение в далечния край на градината. Като отместил клоните на акацията, той видя къщичката, която бе построил, но застина от изненада: до входа стоеше момиченце и гледаше какво има вътре. Тя беше със светлосиня полничка под коленете и бяла блузка с воланчета на ръкавите. Кестенявите ѝ коси падаха на къдрици по раменете ѝ.

Джони се отнесе с ревност към присъствието на страничен човек при неговото творение и затова недоволен я запита:

- Ти какво правиш тука? Момиченцето обърна към Джон красивото си лице и отговори:

- Ами... Любувам се.
- На какво?
- На тази чудесна и умна къщичка.

- Каква, каква?
- Чудесна и умна. - повтори момичето.

- Чудесни къщи може да има, но за умни не съм чувал. Умни могат да бъдат само хората. - дълбокомислено отговори Джон.

- Да, разбира се, умни могат да бъдат само хората. Но когато умен човек направи къщичка, то и тя става умна. - възрази момичето.

- Че ти какво умно виждаш в тая къщичка?

- Ами много умна е стената отвътре. На нея има много рафтчета. На тия полнички човек може да си сложи много нужни неща... и играчки.

На Джони му харесаха разсъжденията на момичето - те го ласкаеха, пък и май момичето му хареса.

„Красива е и умно разсъждава“. - помисли си Джон, а на глас каза:

- Аз я построих тази къщичка! И изведнъж попита:

- Аз съм Сали, на седем години съм. Тук живея - в къщата на прислугата, понеже татко работи тук като градинар. Той знае много за растенията, и мен ме учи на това. И аз вече знам как да гледам цветя и как да присаждам клончета на дръвчетата. А ти как се казваш, къде живееш?

- Ей тук, на вилата, Джони ми е името.

- Значи, ти си синът на нашия господар?

- Да.

- Хайде, Джони, да си играем заедно в къщичката.

- Как да си играем?

- Ами да си играем така, уж живеем в нея - както големите. Ти ще си господарят, щом като си синът на господаря, пък аз може да съм ти прислужничка, щом моят баща е служител тук.

- А, не става! - отбеляза Джон.
- Прислужниците трябва да живеят в къща за прислужници, а във вила живеят само мъж и жена с децата си.

- Тогава... ще ти бъда жена. - изтърси Сали и попита: - Може ли... да ти стана жена, Джони?

Джони не отговори нищо, влезе в къщичката, огледа я, после се обърна към стоящата до входа отвън Сали и уж небрежно каза:

- Хубаво, влез тук като моя жена. Трябва да помислиш вътре за... обзавеждането...

Сали влезе в къщичката, нежно и възторжено погледна Джони в очите и произнесе почти шепнешком:

- Благодаря ти, Джони! Ще се постарая да ти бъда добра жена.

Джон не можеше да посещава къщичката си всеки ден. Във времето, определено за разходки, невинаги му разрешаваха да играе в градината. Той посещаваше, съпроводен от охраната и гувернантките, ту градската градина, ту "Дисниленд" - или правеха разходки с коне.

Когато обаче имаше късмет да си идва „вкъщи“, почти винаги там го чакаше Сали. При всяко ново посещение, Джони с интерес виждаше измененията, които ставаха в къщичката. Отначало на пода се появи едно килимче, донесено от Сали. А после - перденца над прозоречния отвор и над входа. По-късно - малка, кръгла детска масичка с празна рамка за снимки върху нея. Тогава Сали каза:

- Ти все по-рядко си идваш в нашата къщичка, Джони. Чакам, чакам, а теб те няма. Дай ми една твоя снимка - да я сложа в тая рамка. Ще ти гледам снимката - и ще ми бъде по-весело да те чакам...

Джони ѝ остави своя снимка - един ден, когато дойде са си вземе довиждане и с къщичката, и със Сали. Преместваше се с родителите си на друга вила.

Владимир МЕГРЕ
„НОВАТА ЦИВИЛИЗАЦИЯ -
I част“

(Продължение от миналия брой)

Владимир АЖАЖА

Като продължение ще формулираме следните три тезиса:

1) Планетата Земя е жив организъм, който представлява система от разноматериални слоеве, светове, обединени от информационен слой и управляеми от слоя на съзнанието на планетата.

2) Ако при кооперирането на множеството материални образувания в общност се достигне техния критичен брой, над тази общност се създава единно информационно-енергетично поле - обществено съзнание.

3) Всяко материално образувание във Вселената има своя програма за създаване и развитие.

А сега ще разгледаме всичко по-дълбоко. Нашата планета има многослойна разноматериална структура и се състои от слой на съзнание, информационен, енергетичен и физически слой. Физическият е слой на твърдата материалност, в който ние живеем. Енергетическият слой е енергетичната сфера на нашата планета, посредством която се осъществява енергетичното взаимодействие на Земята с Вселената и с всяко същество, което живее на Земята.

За по-голяма яснота ще разгледаме примери от живота в природни условия на добре известните ни общности (материални образувания) на пчелите, мравките, птиците.

Откъде пчелата знае фигурите на своя танц, когато показва на другите пчели на кое място е намерила хубава медоносна ливада? Откъде знае, че шестоъгълникът е най-оптималната пространствена структура, както що се отнася до геометрията, така и що се отнася до здравината и якостта? Защо голямото (с много пчели) семейство работи много сговорно, а малкото семейство има лоша организация на работата, а пък съвсем малкото - загива?

Ами животът на големите мравуняци? Мравунякът е много сложно инженерно съоръжение, което притежава сложна вентилационна система и сложна система на пъните артерии, които осигуряват постоянна температура в центъра на мравуняка през цялата година. Но най-вече поражават доведената до пълен синхрон дейност на мравките. Всяка есен наблюдаваме отлитащите на юг ята птици и се ражда въпросът: защо ежегодно ятата съдържат едно и също количество птици? При което броят на жеравите в ятото е един, на дивите патици - друг, а пък скорците летят събрани по много на едно място или както е разпространено да се казва - като „облак“.

Непосредствено преди отлитането враните „се скупчват“ в огромно ято. То се издига във въздуха, образува плътен диск с диаметър 200-300 м и започва да изпълнява фигури от висшия пилотаж. Ятото от няколко хиляди птици абсолютно синхронно, практически мигновено изпълнява такива пируети, че може с часове да се любоваш на това зрелище. При това звуковите или визуалните сигнали по принцип не биха могли да осигурят такава бързина в действията на ятото.

Сега можем да отговорим на тези въпроси. Само една пчела не може да строи живота и да оцелее, както не могат и сто, и хиляда. Необходим е критичен брой пчели в рояка (критичен брой взаимодействия), след което над рояка се създава единно информационно-енергетично поле - съзнание. То превръща пчелния рояк във високо организирано семейство. Това съзнание установява връзка

В началото бе словото

със съзнанието на планетата и получава цялата необходима информация, свързана с организацията на живота на пчелното семейство. То установява връзка с всяка пчела и превръща пчелния рояк в общност (материално образувание с високо ниво на организация).

Само една мравка никога няма да построи мравуняк, няма да построят нито сто, нито хиляда мравки. Необходим е критичен брой мравки (критичен брой на взаимодействията), след което над мравуняка се създава единно информационно-енергетично поле - съзнание на мравуняка, което осъществява връзка със съзнанието на планетата. От една страна, съзнанието на мравуняка получава цялата необходима архитектурна и инженерна информация, информацията за жизненото осигуряване на мравуняка и неговата защита. От друга страна, то установява връзка с всяка мравка и управлява всичките процеси в мравуняка.

Точно по същия начин една птица сама не може да отлети на юг, нито пък две или десет. Необходим е критичен брой птици (критичен брой взаимодействия), когато над ятото се създава единно информационно-енергетично поле - съзнанието на ятото, което осъществява връзка със съзнанието на планетата и получава цялата необходима информация, свързана с навигацията на полета и осигуряването на живота на ятото при прелитането. Фигурите от висшия пилотаж са дело на съзнанието на ятото. То формира от него единен абсолютно управляем организъм и проверява резултатите от своята работа на практика, като подава сигнали за някакво действие едновременно на всички птици от ятото.

Точно по същия начин е необходим критичен брой живи същества - хора в човечеството на Земята, животни, птици, насекоми, растения, при което - в огромно многообразие, за да се образува над планетата единно информационно-енергетично поле - съзнанието на планетата, което осигурява връзка със съзнанието на Вселената и със съзнанието на всяко живо същество на Земята.

Анализът показва, че няма нежива материя - цялата материя е жива. Материята е форма, която е приела енергията съгласно информацията, тоест съгласно програмата за създаване и развитие на даденото материално образувание.

Какво да кажем в такъв случай за

закона за естествения подбор на Дарвин? Този закон е основан на случайните мутации. Но във Вселената няма нищо случайно. Случайно изглежда явлението само в нашия физически свят - в света на следствията. В глобалната взаимовръзка на световите на Вселената всяко явление е строго закономерно. Всеки вид живи същества се създава и се развива строго по своята програма.

По такъв начин програмата за развитие на вида, заложена в информационната сфера на съществото, определя строгата посока на развитие на вида, формира в нея „програмен коридор“, вътре в който се допускат мутации за постигане на необходимото разнообразие и за развитие на наследствените признаци на вида, а мутациите, които излизат извън рамките на този „програмен коридор“, се прекъсват.

Това също е подбор, но програмиран, който върви в строго определена посока.

Природата живее именно по такъв закон. Ще си послужим с примери. В горите на Русия има няколко вида глухари. Основните от тях са черен, сив и каменен. Всички останали са техни кръстоски (подвидове). Глухарите, които са с окраски на трите вида, имат междинна окраска, междинни форми и размери. Подвидовете дават потомство и се размножават. Това свидетелства за факта, че вътрешновидовите мутации не излизат от „програмния коридор“ за развитие на вида. Един от тези подвидове изглежда твърде странно: размерите са на единия вид, формата на другия, окраската е неопределена. Той е неплоден и никога не дава потомство, това означава, че дадената мутация е излязла извън границите на програмния „коридор“ за развитие на вида.

Мелезът между дивия заек и заекът, чиято козина става бяла през зимата, е винаги неплоден и не дава потомство, тъй като това също е излизане извън границите на програмния „коридор“ за развитие на дадения вид.

И ние не сме произлезли от маймуната и не сме можели да произлезем при цялото ни желание и при цялото старание на маймуната.

Това са две съвършено различни програми за създаване и развитие на два съвършено независими един от друг видове.

Законът за естествения подбор не е закон.

Това е следствие на Вселенския принцип за програмиране на създаването и развитието на материалното образувание!

Принципът на Глобалното взаимодействие на видовете е следният: всеки вид възниква и се развива само по силата на глобалното взаимодействие-сътрудничество с всички заобикалящи ги видове.

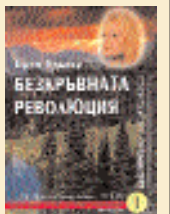
Във Вселената няма борба, а всеобщо глобално взаимодействие - глобално съгласие, глобално сътрудничество.

По тази причина във Вселената няма хаос, той е само в нашето съзнание.

(Следва)

ТЪРСЕТЕ на книжния пазар книгите на издателска къща "Новата цивилизация" от поредицата "Библиотека Анастасия"

Книга 1
"БЕЗКРЪВНАТА РЕВОЛЮЦИЯ" от големия приятел на Владимир Мегре писателя Ефим Кушнер

Книга 2
"ПУТИН, МЕГРЕ И БЪДЕЩЕТО НА СВЕТА" от големия приятел на Владимир Мегре академик Виктор Медиков

Книга 3
"ВДЪХНОВЕНИ ОТ КРАСОТАТА" от Станислав Спасов - почитател на книгите на Владимир Мегре, доброволен сътрудник и публицист във вестник "Родово имение"

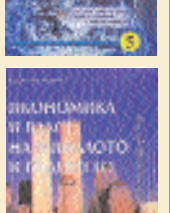
Книга 4
"КОСМОС ОТ МЪКА И ПЕСЕН" на известния поет и писател Никола Гигов, посветил живота и творчеството си на Родопите

Книга 5
"ЛИХВАТА - РАК НА ОБЩЕСТВОТО" - сборник статии на икономическа тематика, събрани и преведени от Владимир Богданов

Книга 6
"ИКОНОМИКА И ВЛАСТ НА МИНАЛОТО И БЪДЕЩЕТО" от известния писател Виктор Медиков, председател на Академията за Родовите именения в Русия

Телефони за заявки:
02/962 16 87, 088/869 33 59
e-mail@rodimienie@yahoo.com

Сайт на Българска Родна Партия
www.bg-rodna.org

Проектант на главата и герба художник Христо Танев

ГЛАВЕН РЕДАКТОР
Атанас Панчев

Зам.-главни редактори
Мария Стаева
Кръстанка Панчева

Редакционен колектив:
Рени Радева
Николай Кафтанджиев
Стефан Калайджиев
Константин Стамболиев
Красимир Хотев
Сергей Инджов

Адрес на редакцията:

1172 София
КВ. "Дианабад"
ул. "Никола Габровски" N1
Хотел "Диана 1"
тел.: 02/962-16-85
962-16-86, 962-16-87
e-mail: rodimienie@yahoo.com
www.rodovo-imenie.org
ISSN-1312-7063

Издателска къща "Новата Цивилизация" ЕООД - София
НВБ Банка "Биохим" - АД,
Централно управление - София
IBAN: BG63BACX96601031647309
BIC KOD: BACXBG63

Отдел разпространение:
088/869 33 59

Предпечатна подготовка и печат:
"Сладко солено XXI век" ЕООД